

BROJ 98

CENA 25 DINARA

NINJA

CRVENO SUNCE U SAN FRANCISKU

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

Derek Finegan

CRVENO SUNCE U SAN FRANCISKU

Derek Finegan
CRVENO SUNCE
U SAN FRANCISKU

Izdavač:
NIP »DEČJE NOVINE«
G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

1991. DEN PRESS

NINDA 98 — JUL 1991. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matkovića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28. uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60611-623-16-527310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

CRVENO SUNCE U SAN FRANCISKU

Dolazili su od ranog jutra. Jedan po jedan. Retko ubrzo je dan za drugim; uglavnom se moralo čekati i više od jednog sata da iz šume izroni sledeći pridošlica i zauzme svoje mesto na čistini obasjanoj nemilo- ardnim zracima sunca.

Reklo bi se da onima koji čekaju to neće teško pasti. Sedeli su u hladu tropskog šiblja prošaranog raznobojnim cvetovima zanosnog mirisa, a sluge su vredno mahale perjanicama na dugim štapovima da rasteraju insekte. Sasvim mlade i potpuno nage devojke klečale su iza svakog gosta, spremne da na pokret ruke ili znak očima ponude nešto od đakonija sa poslužavnika zaštićenih providnim poklopcima.

Niko, međutim, nije uzeo ni zalogaja hrane, niti zatražio neki od rashladnih napitaka. Zapravo, ljudi u raskošnoj odeći jedva da su izmenili pokoju reč među sobom od trenutka kada su zauzeli svoja mesta...

Do sada su tri mladića izronila iz neuređene džungle na drugoj strani čistine, smerno se poklonila prisutnima i sela pre krštenih nogu na travu.

Prvi je izašao teturajući se, sa ogromnom ranom na grudima iz koje je litala krv. To kao da nije uzбудilo čak ni njega; naklonivši se, on je seo, udahnuo duboko nekoliko puta i sklopio oči, sa jedva приметnim grčem na licu.

Krv je prestala da teče već nekoliko sekundi kasnije i on

je jednostavno obrisao sa tela skutom svog kimona, otkrivajući ružičaste ivice rane načinjene, po svemu sudeći, širokim vrhom koplja.

Drugi je, više od jednog sata kasnije, izašao kao da se vraća iz šetnje i to je odavao i samouvereni osmeh na njegovom okruglom japanskom licu. Uozbiljio se, međutim, kada se sukobio sa ledenim pogledima ljudi u raskošnoj odeći.

Na trećem se takođe nije pri mećivala nikakva povreda kada se pojavio među žbunjem, ali je svaki njegov ukočeni pokret odavao da trpi užasne bolove. Čitavo telo prekrivale su mu sitne kapi znoja isparavajući na suncu, a silinu bola odavalo je. pokatkad, nesvesno stiskanje zuba, uvek praćeno mrmljanjem neodobravanja među onima koji su taj prizor posmatrali iz hladovine...

Četrdeset minuta. Jedino što je na trenutak narušilo monotoniju dogodilo se kada je jedna od devojaka ispustila u travu svoj poslužavnik i susrela se sa nekoliko pogleda, mnogo oštrijih od onih sa kojima se sukobi evropska služavka kada u toku svečanog obeda izruči čitavu činiju vrele supe glavnom gostu u krilo.

Rastinje se razdvojilo gotovo pola sata kasnije da propusti i četvrtog mladića u kimonu od crne svile. Koraćao je sporo, oslanjajući se na svoj dugi samurajski mač u koricama, sa levom rukom čvrsto pritisnutom uz grudi.

Tek kada se sasvim približio da bi iskazao poštovanje važnim gostima, moglo se videti da mu leva šaka zapravo visi na tetivama koje užasni udarac nije mogao preseći onako glatko kao kost što se beli u razjapljenim ustima rane. Mladić se, međutim, i dalje ponašao kao da to nije ništa i jedino što je učinio kada je seo u travu pored prve trojice bilo je da povređenu ruku čvrsto umota skutom svog kimona...

Debeli Japanac u posebno raskošnoj odeći dade znak rukom, ne gledajući oko sebe.

Visok i krupan čovek, naoružan i odeven kao japanski samuraj, hitro mu priđe i s poštovanjem kleče pored njega.

— Ko je taj čovek, Hiroši?

— Satoru Minoda, gospodaru — tihim glasom odgovori upitani.

— Satoru... Satoru... Satoru iz Jokosake?

— Da, gospodaru. Slavna porodica.

— Znam to, Hiroši, ali nika-
da do sada nije dala nijednog
nindū, zar ne?

— Ne, nije. Minoda je prvi.

— Bez ruke?

— Da, gospodaru. Sveta pra-
vila su jasna: svako ko savlada
prepreke na putu smrti i stigne
do ovog mesta postaje nindā...

— Ha! Ko će poželeti usluge
bezrukog nindē, Hiroši? I kol-
iko će biti spreman da ih pla-
ti?

Hiroši sebi dopusti da se os-
mehe.

— Ako dozvolite, gospodaru
Inei, nisu svi gosti naše škole
bogati kao vi. Za neke je, šta-
više, ogromna žrtva i samo to
što moraju da drže svoje kuće
u stanju kakvo zahteva čast nji-
hovih predaka. Verujte, mnogi-
ma od njih su zasjale oči kada
su ugledale tu odsečenu šaku...

— N-da... Kad bolje razmi-
slim, i nindā bez leve šake mo-
že biti veoma koristan u poslo-
vima izvesne vrste. Odišta, po-
nekad zaboravim da veština ubi-
janja nije jedino što vaši mla-
dići ovde nauče, Hiroši.

— Nikako, gospodaru. Mino-
da će umeti da služi svom gos-
podaru, u to nema nikakve su-
mnje...

— Vrlo dobro, vrlo dobro...
Nego, koliko će ovo još trajati?

— Ne dugo... Imamo još sa-
mo osmoricu na putu smrti.

— Osmoricu? Hmmm...

— Ne brinite — fini osmeh
još jednom zaigra na Hirošije-
vim usnama. — Ako budemo
imali sreće, još samo dvojica ili
trojica izaći će pred nas.

— Uobičajeni odnas, a?

— Da, gospodaru. Put smrti
je poslednja prilika da u naše
redove ne pustimo one koji ne
zaslužuju slavno ime nindē.
Obično to uspe sedmorici ili
šestorici od njih dvadeset koji
tim putem krenu.

— A njih dvadeset su posled-
nji koji su preostali od... ko-
liko ste kandidata ovoga puta
imali u školi, Hiroši?

— Tri stotine dvanaest, gos-
podaru. Mnogo.

— Jako mnogo — klimnu gla-
vom Inei. — Jako mnogo, Inei...
Kobni uticaj Zapada čini naš
narod sve slabijim i slabijim,
zar ne?

— Da, gospodaru. Upravo za
to i pravila naše škole sve su
stroža: nećemo nikada dopusti-
ti da nindā postane neko ko to
ne zaslužuje!

— Druge škole toga se ne
drže tako strogo, zar ne, Hiro-
ši?

— Na žalost ne, gospodaru
Inei. Veliki savet staraca neko-
liko puta je raspravljao o to-

me, dobili smo i mnoga obećanja, ali neke škole kao da su odlučile da ih se ne treba držati...

Peti mladić, četrdesetak minuta kasnije, nije uspeo da stigne do cilja. Noge su ga izdale čim je načinio nekoliko prvih koraka po travi i on se stropoštao uz zveket svog oružja. Udovi su mu se nekontrolisano pokrenuli i do prisutnih je dopro jecaj bića koje pati u užasnim bolovima.

Inei nabra čelo, iskosa posmatrajući Hirošijevo ledeno lice.

— Kako nedostojanstveno — tiho reče neko u grupi ljudi u raskošnoj odeći. — Taj mladić ne ume ni da umre kao čovek!

Sve je, međutim, bilo gotovo pre nego što su sluge u beloj odeći stigle do tela na travi. Izdižući još jednom gornji deo tela, mladić iz punih pluća ispusti prodoran krik protesta i bola, i tek tada se umiri, predajući se nemilosrdnom ubici koji čeka sve nas na kraju našeg puta...

— Hoću da jedem — promuklo reče Inei. — Hoću da pijem...

Naga devojčica kleče pred njega, uklanjajući slobodnom rukom poklopac sa poslužavnička. Inei zagrabi čitavom ša-

kom, šireći prste kao kandže, buljeći netremice u grudi devojke.

— Lepa si — reče vrlo tiho.

— Kako se zoveš?

— Haruna, gospodaru...

— Haruna... — ponovi on sa nasladom, punim ustima. — Voliš li muškarce, Haruna?

— Ne znam, gospodaru. Ja... još sam devica...

— Gle, gle! I ništa ne znaš o muškarcima, odista?

— Samo... samo ono što su mi pokazali... na slikama...

Devojka je odgovarala oborenih očiju, ruke su joj vidno drhtale pridržavajući poslužavnik pred Ineijem.

Nekoliko koraka dalje, Hiroši na trenutak skupi usne u tanku okrutnu liniju.

»Nekim ljudima«, pomisli, »kada se susretnu sa smrću otvara se nezajažljivi apetit... za jelo, piće, žene... Vredi to zapamtiti kada je reč o gospodaru Ineiju... sve do sada mislio sam da je on jedan od onih čiji mir ništa ne može narušiti...«

— Na slikama samo? — cerio le Inei. — Hiroši, je li istina ovo što devojka govori?

Hiroši se prenu. Gospodar Inei možda ima svojih slabosti... ali im se nikada ne prepušta do kraja!

I to svakako vredi zapamtiti. Ineiju nije promakao podrugljivi osmeh na licu učitelja nindži...

— Da, gospodaru Inei — odgovori. — Haruna je odista devica i tek uzima prve časove u školi ljubavi.

— Slike! — nasmeja se Inei glasno. Za ostale kao da nije bilo. — Za ostale kao da nije bilo, mario, svestan da ih stroga pravila japanske etikecije primoravaju da se ponašaju kao da se baš ništa ne događa.

Uostalom, Inei je ovde najbogatiji i najmoćniji. Ako poželi da ovoga trenutka lično oduzme nevinost devojci, niko neće ni prstom mrdnuti. Štaviše, ostali gosti jednostavno će gledati u stranu, ukočenih lica, ne usuđujući se da čak ni kasnije, kada odu odavde, bilo kome samo pomenu takav događaj...

— Spusti to, Haruna — zapovedi Inei — i zavuci ruku pod nožnu odeću!

Oborenih očiju, nervozno obližnuvši usne, devojka poslušala.

Uprkos svemu, Hiroši ne odoli da povremeno ne baci pogled u tom pravcu. Do đavola, Inei ima ukusa, a on sam je kriv što glavnog slugu nije upozorio da tako sočan zalogaj drži podalje od starog pohotljivca!

Usplamtelog lica, mala je mario lovala Inejev ud pod odećom. I do tada čvrste grudi napele su se od želje, njeni kukovi i zadnjica nestrpljivo su kružili dok je sktiskala butine jednu uz drugu.

— Dopada ti se, a? — stenjao je Inei, brišući svilenom maramom znoj sa lica. — Dođi bliže, pogledaj ga...

Hiroši ukrade još jedan pogled, u pravi čas da vidi kako devojka s pobožnim izrazom na licu primosi usne modrikastom vrhu Inejevog uda. Prokleti mario razvratnik, pa on će to odista učiniti ovde!

Peti mladić ponosno iskorači na čistinu i Hiroši sa odobravanjem klimnu glavom. Da, u uspeh Stomu Ozave nikada nije sumnjao; od samog početka bio je za čitavu klasu bolji od ostalih. Čak i ovaj poslednji, odsudni ispit položio je bez ijedne ogrebotine na telu, iako krv još kaplje sa sečiva golog mača opuštenog niz desni bok!

Nekoliko koraka dalje Inei je disao hrapavo, ubrzano, ali Hiroši ne skrete pogled na tu stranu. Sluh mu je i bez toga rekao dovoljno: šuštanje odeće, jecaji devojke uzbuđene do krajnjih granica izdržljivosti, a bez mogućnosti da se zadovolji na bilo koji način...

— Aaaahhh! — šumno uzdahnu Inei. — Aaahhhh!

Hiroši ne izdrža. Ovoga puta, međutim, i njegovo lice ostade nepokretno dok je proučavao prizor pred sobom. Računanje o tome koliko će Ozava novca doneti školi ako ga kupi gospodar Inei ipak je mnogo važnije od količine semena gospodara Ineija koje se sliva niz bradu i grudi devojke.

— Vodite je — reče s gađenjem Inei. — Neka druga devojka dođe da me opere...

— Da, da — reče neko na sasvim drugom kraju. — Ova godina neće biti dobra za nas, izgleda. Sezona kiša u Zlatnom trouglu, kažu, traje mnogo duže nego obično...

Hiroši se nasmeši za sebe. Kišna sezona u Zlatnom trouglu, glavnom izvoru droge na Dalekom istoku, njega ne zanima. Što se njega tiče, sezona je uspešna i samim tim što se Stomu Azava vratio iz džungle!

— Koliko ćemo još čekati? — nervozno upita Inei iza Hirošijevih leđa.

— Ne znam, gospodaru... Možda još malo, možda...

Ozavin pogled navede ga da prekine u pola rečenice i obrati više pažnje na lice mladića.

Naravno, Ozava nije smeo da progovori prvi, pre nego što ga neko od starijih ne upita. Bio bi to neoprostiv prekršaj, pa makar se radilo o pitanju života i smrti...

Inei se podrugljivo nasmeja. Da, pogled mladića govori savršeno jasno...

Niko više neće izaći iz džungle. Ne vredi čekati...

Hiroši otvori usta da zapovedi slugama da krenu u potragu za mrtvim telima ostalih kandidata. Tek kada se glavni sluga vrati sa izveštajem da su svi oni sahranjeni onako kako zahtevaju običaji, moći će da razgovaraju o poslu.

Međutim...

Prsti desne šake nesvesno stisnuše dršku mača zataknutog za široki svileni pojas. Hiroši oseti kako mu po leđima prolazi iznenadna jeza, kao kada čovek iz vrelog kupatila izađe na ledeni vetar...

Šta se događa? Šta znači taj osećaj koji...

Još jednom, šiblje na drugoj strani čistine sa razmače i na travu iskorači visoka prilika, odevena u crno od glave do pete.

— Ninđa? — glasno uzdahnu Inei. — Otkuda... otkuda jedan ninđa ovde, Hiroši?

*
* *

Hiroši vrati u korice mač izvučen gotovo za čitavu stopu. Tek tada postao je svestan pokreta koji su njegove šake izvole bez ikakve komande mozgati.

— Ne znam, gospodaru Inei — reče vrlo tiho. — Neka... neka vaši ljudi ipak budu spremni...

Hiroši nije morao da se okreće da bi znao kako sluge već reaguju na pokret koji je izveo levom rukom samo delić sekunde pre Ineijevog pitanja. Bose noge hitro su se pomerile u travu, nekolicina ljudi duboko je udahнула naslućujući borbu, a čulo se i tiho zveckanje čelika kada su čvrste šake šcepale oružje sve do tada skriveno po okolnom žbunju.

— On je sam, zar ne? — upita Inei sada već potpuno miran, ledenog pogleda. Tvrd kao čelik. Ništa manje od toga i ne može biti čovek koji se sopstvenom snagom i spretnošću uspeo u najjuže vrhove japanske jakuze...

— Rekao bih da jeste. Ali...

Da, sa ninđama se nikada ne zna. I on, Hiroši, nebrojeno puta ponovio je to mladićima koji sada kleče na travi i gle-

daju u njega, očekujući zapovest da napadnu.

Nepoznati ninđa je zastao, dopuštajući kosim zracima zalazećeg sunca da zaigraju po bogato ukrašenim koracima mača koji je, protivno običaju, nosio u levoj ruci, umesto ukoso preko leđa, tako da drška mača viri nad levim ramenom.

— On nešto smeri — reče Inei ubedljivim glasom. — Samo šta?

Kao da želi da mu odgovori, ninđa laganim, preciznim pokretom smače sa lica kapuljaču sa dva uska proreza za oči...

Kolektivni uzdah bio je tako intenzivan da se Hirošiju učini kako se od naglog pokreta vazduha zanjihalo šibljje na drugoj strani čistine!

— On... — prostenja Inei. — On... nije Japanac!

Hiroši proguta pljuvačku i osmehnu se. Glupa šala, naravno; nečija vrlo glupa šala. Međutim, onaj koji je tako grubo želeo da se igra sa njegovim nervima i nervima uglednih gostiju mora da bude kažnjen!

— Lakrdijaš koji je negde ukrao odeću i oružje ninđe — reče glasno. — Unami, uhvatite ga i dovedite pred nas!

— Hai!

Glavni sluga nije oklevao ni trenutka. Vrativši svoj mač u

korice, on pokretom ruke poziva dvojicu svojih ljudi da krenu za njim. Na licu mu je lebdeo prezriv osmeh. Strani beli đavo koji se drznuo da se šali sa jednom od najvećih i najbolje čuvanih tajni drevnog Japana ne zaslužuje čak smrt dostojnu čoveka, smrt od mača!

— Stanite! — reče nepoznati dubokim, muževnim glasom. Na japanskom.

Unami zastade, njegova dva čoveka takođe. U tom glasu bilo je toliko energije i autoriteta da su se udovi ljudi pokoravali bez trenutka oklevanja...

— Unami! — dreknu Hiroši nekontrolisano. — Napred!

— Idete u smrt — mirno upozori nepoznati belac. Njegove čudne tamnoplave oči svetlele su kao dobro okaljeni čelik za kovanje mačeva...

Unami iz grla ispusti prigušeni krik, kao da želi da ohrabri samog sebe. Zakoračio je odlučno napred, ali još uvek bez mača u ruci.

Jedan od dvojice ljudi iza njega na trenutak zastade; vrh njegovog dugog koplja opisivao je odlučne krugove u vazduhu.

Hiroši uvuče vazduh kroz čvrsto stisnute zube. Šta radi ta prokleta budala? Zar želi da

ga osramoti pred Inejem i svim ovim uglednim gostima?

Čovek, međutim, odlučno za korači dalje, pristizujući Unamija. Kao i njegov drug, oborio je koplje unapred, tako da je glavni sluga hodao zaštićen po jednim čeličnim vrhom na svakom boku.

Nepoznati stranac nije izgovorio više ni reči, valjda smatrajući da je pametnom čoveku jedno upozorenje dovoljno, a da budali neće pomoći ni stotinu. Hiroši se nesvesno izdiže na prste nogu da bi bolje video lice stranca nad Unamijevim ramenom.

Kao kamen, još uvek... Svi bogovi na nebesima, da li je taj beli čovek lud, ili... ili...

Ne, alternativa je jednostavno nemoguća! Niko ko nije Japanac nikada ne može postati ninda. To se nikada nije dogodilo i nikada se neće dogoditi!

— Aaahhh!

Novi uzdah iz puno grudi proprati karakteristični šum s kojim katana, dugi samurajski mač, izlete iz korica nepoznatog. Jedan od najboljih mačevalaca u Japanu, Hiroši, ne nađe ni najmanje zamerke preciznosti i veštini sa kojom je taj pokret bio izveden.

— Nije dovoljno! — proste-
nja Inei uz njegov lakat.

— Šta ste rekli, gospodaru
Inei?

— Tri čoveka nisu dovoljna,
Hiroši! Taj čovek je majstor sa
mačem, proklet bio!

— I Unami je dobar, gospo-
daru. Ja sam ga učio...

Kao da ga sluša, Unami za-
stade, na rastojanju utvrđenom
vekovima starim pravilima ma-
čevanja. Nije, međutim, isukao
svoje oružje; sa očevidnim pre-
zirom u gestu, dao je dvojici
slugu znak da napadnu.

Bacili su se napred, bez ok-
levanja, sa krvoločnim kricima
u grlu. Samo najhrabriji i naj-
veštiji neće ustuknuti pred dva
blistava čelična vrha praćena
kricima od kojih se krv ledi u
žilama!

»Dobro je!«, prolete Hirošiju
kroz glavu. »Dobar napad! Mo-
mei nisu zaboravili ništa od
onoga čemu sam ih naučio!«

Odista, dvojica Unamijevih
ljudi kretali su se hitro i la-
ko, sledeći vekovima staru te-
hniku napada vrhom koplja,
dovedenu do savršenstva, goto-
vo kao sled koraka u složenom
baletu. Onaj sa desne strane ci-
lja u grlo ili gornji deo grudi,
njegov partner direktno u tr-
buh. Namera im je da vrhovi
koplja istovremeno stignu do

tela protivnika, sprečavajući
mogućnost da ih odbije ili iz-
begne...

Kao jezici dveju otvorenih
zmija vrhovi koplja ustremiše
se ka svom cilju i grupa u hla-
du zadrža dah. Svi su u mašti
već videli kako se oni zarijavu
u telo u crnom kostimu, kako
svetlocrvena krv kao vodoskok
izbija oko drveta kopalja, ka-
ko vazduh šumno izlazi iz pro-
bijenih pluća...

Umesto toga, sečivo mača za-
blista pod kosim zracima zala-
zećeg sunca, krećući se po vi-
jugavoj putanji koju ljudsko
oko gotovo nije moglo da sledi.
Vrhovi koplja odleteše u stra-
nu, jedan iznad desnog rame-
na prilike u crnom, drugi pored
njenog levog boka; pre nego što
je ijedan od njih imao vreme-
na da pokuša bilo šta da bi se
zaštitić, dugi katana uzvрати
munjevitim dvostrukim udar-
cem.

Hiroši sa svog mesta vide ka-
ko blistavi vrh mača u kratkom
deliću sekunde izbija na poti-
ljak jednog od Unamijevih lju-
di, da bi se odmah potom po-
vukao. Po pravcu kretanja tog
komada čelika lako se moglo
zaključiti da je vrh ušao kroz
usta razjapljena na krik, pre-
bio mozak i lobanju i vratio se

natrag da bi svoju poruku smrti preneo i sledećoj žrtvi!

Gomila oko njega šumno uzdahnu kad shvati šta se dogodilo; taj uzdah stopi se u mirnom vazduhu sa fijukom mača koji odozgo pade malo koso na vrat čoveka sa nekorisnim kopljem u rukama.

Krećući se i dalje ukoso, katanu potpuno odvoji glavu, deo grudi i desno rame sa rukom žrtve, odbacujući ih daleko u stranu na vodoskoku krvi iz prerezanih arterija. Unakaženi trup još nekoliko veoma dugih desetina sekundi ostade na raširenim nogama, sve dok poslednji refleksni grč ne poremeti tu ravnotežu i ne položi ga u travu, već obilato natopljenu krvlju.

— Znao sam — reče Inei i u mrtvoj tišini njegov promukli šapat odjeknu kao udarac gonga. — Pogrešili smo, Hiroši! On je ipak... ipak ninda!

— Nemoguće, gospodaru!

— Je li? — suvo se osmehnu Inei. — Recimo da je tako... a da bi ugodio jednom uplašenom starcu kao što sam ja, izdaj naređenje tvojim i mojim ljudima da nas štite dok se ne povučemo u zgradu!

— Neće biti potrebno, gospodaru! Gledajte, Unami je is-

ukao svoj mač! Sve će biti gotovo za nekoliko trenutaka!

— To svakako! — Inei se podiže sa svog mesta, dajući rukom znak telohraniteljima da ga slede — ali ne onako kako ti misliš, Hiroši!

Drugi čovek ne odgovori. Na pet. i sam na vrhovima nožnih prstiju kao da se on, a ne Unami, sa mačem u ruci suprotstavlja nepoznatom, Hiroši je buljio u dve nepokretne figure na travnjaku.

»Izvanredan mačevalac!«, proleće mu kroz glavu. »Taj stav... svi bogovi, zakleo bih se da sam ja poslednji u Japanu koji započinje borbu sa mačem u položaju groma! Gde je on to naučio? Od koga?«

I Unami kao da je shvatio da stranac nije običan mačevalac. Videlo se to po oklevanju njegovih udova da se pokrenu, neobičnoj ukočenosti mišića leđa pod zategnutom odećom, ne mom pitanju koji način borenja da odabere da bi se suprotstavio udarcu mača iz položaja groma, pravo odozgo naniže, sa obe ruke koje su pre toga bile uzdignute nad glavu borca...

Položaj bez dostojanstva u sebi, tako su ga opisivali stari rukopisi, suviše sličan pokreti-

ma seljaka koji krči šumu da bi došao do nove njive...

Bio je to, u svoje vreme, sasvim dovoljan razlog da taj položaj bude prezren od samuraja plemenite krvi i stoga gotovo padne u zaborav. Hiroši je, međutim, mnogo bolje od drugih znao da je, baš kao i kod udarca pravog groma, veoma teško odbraniti se od sečiva koje pada naniže brzinom misli.

Unami je takođe ponešto znao o položaju groma i stoga je odabrao način odbrane koji je diktirao zdrav razum. Zakoračio je napred, oprezno, dižući sečivo mača poprečno pred lice kako bi zatvorio prolaz udarcu odozgo.

»Ne!«, kriknu jedan glas u Hirošijevoj unutrašnjosti, glas koji niko sem njega nije mogao čuti. »Ne čini to, budalo! On će...«

Čak i da je bilo glasno izgovoreno, upozorenje bi stiglo pre kasno. Jer, Unami je svu svoju pažnju posvetio goljoj oštrici mača nad svojom glavom, umesto da motri na pokrete protivnika...

»Mač ne može da ubije«, govorio mu je Hiroši mnogo puta. »Mač je fino iskovan i komad čelika i ništa više; postaje opasan tek kada se nađe u ru-

ci onoga ko ume da rukuje sa njim. Zato, nemoj gledati šta radi mač, već kako se ponašaju oči, lice i udovi tvog protivnika!«

Unami je tu jednostavnu lekciju zaboravio i to ga je stajalo života. Dok je buljio u preteću oštricu mača, leva ruka nepoznatog istrigla je iz pojasa vakizaši i zarila ga, hitrim i preciznim udarcem, tačno u sredinu Unamijevih grudih!

Još jednom Hiroši vide kako se blistavi vrh sečiva pojavi na leđima jednog od njegovih ljudi. Stranac ovoga puta nije povukao ruku; razloga za žurbu, uostalom, nije više ni bilo.

Ispuštajući oružje, Unami se zatetura korak unazad, hvatajući obema rukama sečivo zariveno u grudi. Hiroši ispusti dah kroz stisnute zube, posmatrajući kako prsti samrtnika je dan po jedan padaju u travu, prerezani naporom da istrgnu kratki mač iz tela...

Kratkim pokretom nepoznati izvuče svoje oružje iz rane, dopuštajući već mrtvom telu da padne u travu.

Uspravio se i pogledao prema grupi ukočenoj iznenađenjem i strahom. Čak je i Inei ostao sleđen u pola koraka, nalik moljcu koga nezadrživo pri-

vlač; svetlost lampe, iako zna da će, čim se približi, spržiti krila na njenom plamenu.

Ne vraćajući oružje na svoje mesto, čovek u crnom načini prvi korak prema gledaocima...

To kao da je bio znak za petoricu mladića koji su sve do tada posmatrali prizor sa mirnoćom kakva se od njih, uostalom, i očekivala. Čekali su Hirošijevo naređenje, ali ono nije stiglo; prosti instinkt samoodržanja, međutim, podigao ih je sa tla i naterao da zauzmu položaj za odbranu od napadača koji je tako ubedljivo pokazao da ume da ubija bar isto onako brzo i spretno kao i njih petorica.

— Prekasno — tihim glasom reče Inei iza Hirošijevih leđa. — Sada nam još samo bogovi mogu pomoći...

Hiroši načini korak napred, proveravajući da li mu mač lako klizi u koricama. Inei se vara, naravno; taj stranac je dobar borac, ali ne može biti dorastao pravom nindži...

Pogotovu ne onome ko više nije običan ninda, već sensei,

učitelj mladićima koji žele da postanu ninde!

— Stani, Hiroši! — zapovedi Inei. Glas mu je bio snažan i odlučan kao i uvek i Hiroši u jedan deo svoje memorije zabeleži podatak da gospodar Inei postaje sve tvrdi kako situacija postaje opasnija.

— Moramo najpre doznati šta hoće od nas — reče Inei. — Ti ćeš govoriti s njim, Hiroši!

— Hai!

Nije ni moglo biti drugačijeg odgovora, naravno. Kodeks ponašanja u ovoj grupi ljudi predviđa sve moguće događaje, ali u svakoj od tih varijanti gospodar Inei je taj koji uvek ima poslednju reč!

Pokretom ruke Hiroši petorici mladića pokaza da ostanu na svojim mestima. Svaki od njih, pa čak i Minoda bez šake, sposoban je da u direktnom obračunu ubije stranca koga je neki prijavio izdajnik naučio da rukuje svetim oružjem japanskih samuraja. Oni su umorni, međutim... a svakako neće biti nekorisno za Hirošija ako još jednom demonstrira svoju vestinu mačevanja pred gospodarom Ineijem.

Najzad, Hiroši već nekoliko godina ozbiljno razmišlja o u-

dobnom mestu u obezbeđenju gospodara Ineija. On je sada toliko moćan da se čak ni oni koji ga mrze iz dna duše ne usuđuju da bilo šta pokušaju protiv njega; Hiroši oseća da je još uvek u punoj snazi, ali nije daleko ni dan kada će shvatiti da nije tako lako neprestano držati na oku gomilu mladića koji uče da postanu ubice...

Nepoznati zastade kad vide da mu Hiroši prilazi. Lice mu ostade potpuno mirno, ali je onaj malopredašnji opasni sjaj u očima smenio izraz koji se Japancu učini neobičnim.

Podsmeh, možda? Prezir?

Hiroši zastade na rastojanju od deset stopa. Dovoljno blizu da jednim skokom može prići strancu da bi zadao iznenadni udarac mačem, ukoliko to bude potrebno. Dovoljno daleko da može reagovati kada stranac potegne pištolj... a to će sigurno učiniti, jer svi glupi beli ljudi misle kako oružje nije pravo oružje sve dok ne pravi mnogo buke...

— Ko si ti? — upita strogo, glasom punim autoriteta. Na japanskom, naravno. Ako stranac nije našao za shodno da nauči jezik kojim govore njegovi protivnici, utoliko gore po njega!

Osmeh?

Svi bogovi, pa taj se još smeje?

— Imaš jak glas, sensei Hiroši — kaže stranac na savršenom japanskom jeziku. — Samo, ne moraš govoriti tako glasno, ja sasvim dobro čujem!

Hiroši duboko udahnu da bi otklonio iznenadnu jezu koja mu je prošla telom. Nešto slično osetio je svega nekoliko puta do sada; svaki put, posle toga, našao se u smrtnoj opasnosti...

Haragei... ninde imaju ime za to predosećanje opasnosti...

— Ti... ti znaš moje ime?

— I sve o tebi.

Hiroši je iskusan borac, veoma iskusan. Ono što mu čula govore, zajedno sa iskustvom, jeste da je čovek pred njim do stojan protivnik i da bi sukob sa njim...

Ne, čvrsto kaže jedan glas u Hirošijevoj svesti. On ne može biti ninda! Ne može!

Kao da je čuo taj glas, stranac se opet osmehnu, a onda — o drskosti! — vrati svoj katana u korice i vakizaši za pojas.

— Da li to znači da ne želiš da se boriš? — upita Hiroši s nevericom.

— Gospodar ti je naredio da govoriš sa mnom, zar ne? Dok

ljudi govore, oružje ćuti. Tako je mene naučio moj sensei.

— Tvoj...? Šališ se? Ti ne možeš biti ninda!

— Zašto?

— Zato... zato što nisi pripadnik našeg naroda, već stranac!

— Pa?

Hiroši steže zube, prsti mu se zgrčise na dršci mača. Da li mu se taj stranac podsmeva?

— Gubim vreme s tobom!

— procedi. — Niko ti nikada neće poverovati da si ninda!

— To se može dokazati, zar ne?

— Svakako da može. Pravi ninda, na primer, nikada ne bi napao bez najave!

— Ja još nikoga nisam napao! — osmehnu se stranac. — Ta tri čoveka čija krv sada zaliva travu napala su mene, bez ikakvog razloga...

— Šta si drugo očekivao? Ovo mesto je tajno mesto! Zabranjeno za sve neupućene!

— Eto, dao si sam sebi odgovor, Hiroši! Kao što vidiš, ja sam veoma dobro upućen u sve što se događa!

Hiroši steže usne. Upao je u zamku tog lukavog stranca oštrog i hitrog jezika.

Ovo ne može potrajati dugo, prokletstvo! Čak i sa ovog rastojanja, okrenut leđima, sve-

stan je nestrpljivih pokreta go spodara Ineija...

— Svejedno! Ti ne možeš biti ninda! — ponovi tvrdo-glavo.

— Želiš li smrt, Hiroši? — tiho upita stranac.

— Šta?

— Lako možeš proveriti da li sam ja odista ninda. Podigni oružje na mene i dobićeš odgovor... Samo, bojim se da ti se taj odgovor neće sviđeti...

Hiroši savlada gnev, svestan da mu gnev može samo škoditi protiv ovog neverovatno drskog i hladnokrvnog protivnika.

»U redu«, pomisli. »Sam si tako hteo, glupane...«

Zabacio je glavu i grohotom se nasmejao. Prirodan, iskren smeh čoveka koji se odlično zavrtao...

Naravno, taj smeh samo je varka koja treba da skrene pažnju sa njegovih ruku, jer...

Hirošijeve ruke pokrenule su se brzinom i preciznošću nesхватljivim za običnog čoveka. Ukrštajući ih na trenutak pred sobom, on iz pojasa istrže dva šurikena i zavrtla ih prema strancu još pre nego što je spustio pogled da bi uživao u prizoru kada se oni zariju u njegovo telo!

Ali...

Ako se Hiroši kretao brzinom munje, onda je stranac bio još za klasu brži. Nije pokušao da se izmakne ispred dve čelične zvezde koje su letele prema njemu, već...

Hiroši otvori usta na krik, za trenutak ukočen iznenađenjem...

Mač se na neki volšeban način stvorio u rukama stranca i blistava oštrica obrnula se pljočimice prema Hirošiju, blokirajući put dvema čeličnim zvezdama!

Dvostruki zvonki udar čelika o čelik. Vrteći se i zujeći, surikeni se vratiše Hirošiju, da bi nestali u travi pred njegovim nogama!

Japanac zatvori usta i zatrese glavom kao grogirani bokser. Njegov sensei pričao mu je kako su ninde, ponekad, uspevale da oštricom mača odbiju jedan šuriken od sebe. Sa mnogo sreće, naravno, jer šestokraka čelična zvezda bačena rukom pravog majstora može dostići brzinu i do sto dvadeset milja na čas...

Još nikome, nikada, nije uspelo da mačem odbije DVA zatrlana šurikena!

A njemu mač čak nije bio u ruci kada je Hiroši napao!

— Dovoljno, Hiroši? Ili želiš još neki dokaz?

Japanac i protiv svoje volje načini korak unazad. Na licu mu je bio izraz kakav ima čovek kad u travi pred svojim nogama iznenada ugleda otrovnu zmiju!

— Đavo! — prostenja. — Ti si đavo!

— Ne, Hiroši — zavrte stranac glavom. — Ja sam samo ninja. Ništa više i ništa manje...

— Šta... šta hoćeš od mene?

— Da govorim sa vama o jednoj veoma važnoj stvari, Hiroši.

— O kojoj stvari?

Ponovo taj izazivački, drski osmeh!

— Žao mi je, Hiroši. Ne volim da nekoliko puta ponavljam istu stvar. Ako to sada kažem tebi, ti najpre moraš to preneti svom gospodaru, da bih zatim to isto ja rekao njemu. Shvataš me, nadam se?

— Da, ali...

— Bojiš se za Inejevu bezbednost, zar ne?

— Da. Ti si opasan, opasan kao sam đavo... Ne smem dopustiti da mu se približiš!

— Bojim se da ne shvataš suštinu stvari, Hiroši — strpljivo objasni stranac. — Došao sam ovamo da govorim sa važnim ljudima iz jakuze i to ću

i učiniti. Ti me ne možeš sprečiti i vreme je da to shvatiš!

Hiroši zausti da odgovori, ali mu nikakav glas ne izađe iz grla.

Naravno, taj... stranac... ni nđa... on je u pravu...

Ninđa. U to više ne može biti nikakve sumnje!

Klimnuo je glavom i duboko udahnuo.

— Otići ću s tobom do gospodara Ineija — reče nesigurnim glasom. — Samo da znaš... moja dužnost je da ti se suprotstavim ako bilo šta kažeš...

Ponovo osmeh na tom neobičnom licu, preplanulom od sunca i sa dubokim i zagonetnim plavim očima!

— Ja u tebe imam poverenja, Hiroši — reče stranac. — Gledaj...

Hirošj razrogači oči. Jedva je odoleo želji da podigne ruku i protrlja ih, kako bi se uverio da ne sanja!

Mač u ukrašenim koricama pade u travu, za njim vakizaši i široki opasač od crne kože pod kojim ninđe obično kriju svoj minijturni arsenal. Šireći prazne šake, stranac se još jednom osmehnu.

Hiroši se podiže na prste nogu i ispuni pluća vazduhom. Ovakva prilika više mu se neće ukazati!

Zadrža ga onaj isti podsmešljivi pogled plavih očiju. Ne, naravno, sada više ne može napasti. Izgubio bi obraz za sva vremena, i on i svi njegovi potomci, ako ih bude!

— U redu — reče promuklo. — Odvešću te gospodaru Ineiju...

*
*
*

Hiroši se okrenuo u mestu i zakoračio prema gledaocima u hladu drveća. Sada je za njega pitanje časti da okrene leđa bez lom ninđi i pokaže mu kako ne oseća nimalo straha...

Beli ninđa? Svi bogovi, kako, kako, kako je takvo što moguće?

Stajalo ga je napora da zadrži smešak na usnama, pred prizorom koji mu se ukazao. Shvativši da će se ipak razgovarati, a ne tući, dostojanstveni gosti, ne izuzimajući ni Ineija, pohitali su, bez mnogo dostojanstva, da se dočepaju mesta koja su maločas tako žurno napustili.

Pretvorilo se to u zbrku rasakošno odevenih ljudi koji žure na jednu stranu i njihovih telohranitelja čiji je cilj bio da se što pre povuku na mesto koje im pripada. U toj gomili najgo-

su prošle krhke devojke, a njihovi vriskovi prigušili su šuštanje skupe odeće i zveket oružja.

— Polako, Hiroši — reče nepoznati. — Dajmo tvojim gospodarima vremena da se pripreme za doček koji odgovara njihovom dostojanstvu!

— Da, u pravu si. Nije dobro tražiti odluku od gospodara ko ga si uhvatio u neugodnom položaju — klimnu Japanac glavom, usporavajući korak. — Verovatno da će ta odluka biti po grešna veoma je velika.

— Izuzimajući, možda, gospodara Ineija...

— Izuzimajući možda gospodara Ineija — složi se Hiroši. — Znaš dosta o njemu?

— Prilično. Ne toliko koliko bih želeo.

— Onda nećeš doznati mnogo više ni sada. Gospodar Inei je veoma tajanstven; malo je ljudi iz njegovog kruga koji poznaju više od nekoliko miti paukove mreže razapete nad ovim delovima sveta.

— Nadam se da hoću...

— Nadaš se — sleže Inei glavom. — Pre toga... kako da te predstavim gospodarima?

— Reci im da ninda iz Amerike, Leslie Eldridž, želi da govori sa njima o neobično važnoj stvari.

— Leslie Eldridž? Nikada nisam čuo to ime.

— Onda ga zapamti, Hiroši — u glasu stranca iznenada zatreperi oštra, metalna nota. — Kaži mi šta su ti prorekli mudri starci iz hrama Šigei?

— Kako znaš za to? — trže se Hiroši. — Ko ti je rekao?

— Možda i mudri starci iz hrama Šigei — osmehnuo se Eldridž. — Nemoj mi reći da si zaboravio njihovo upozorenje, jer, ako jesi, moglo bi to biti veoma opasno za tebe.

Hiroši proguta pljuvačku, još jednom podsećajući sebe da Amerikanac po imenu Leslie Eldridž — pravo ime za prokletog belog đavola, zar ne? — može biti opasan i bez oružja. Još jednom se morao uzdržati od pokreta rukom prema maču koji bi odao njegove skrivene želje...

Zastao je na desetak stopa od ljudi koji su sedeli, tačno naspram Ineija, kako i zahtevaju stroga pravila japanske etikecije, a potom se duboko naklonio.

— Gospodaru — reče — ovde je ninda Leslie Eldridž iz Amerike. On je ponizno zamolio za jedan kratak razgovor sa tobom, jer misli da se radi o izuzetno važnoj stvari koja zaslu-

žuje da joj pokloniš deo svog dragocenog vremena...

Ineijevo lice ostade ukočeno u svom dostojanstvu, iako je i on, kao i svi prisutni, jasno uočio koliko Hirošijev uvod, propisan dugom tradicijom, odudara od onoga što se u stvari dogodilo.

Najzad, ni Eldridž nije izgledao kao ponizni molilac, zgrčen u strahu pred ljudima čiji jedan pokret ruke odlučuje o nje govoju sudbini. Naprotiv, uspravan, usplamtelog pogleda, više je podsećao na pravednog sudiju koji se sprema da zločincima izrekne odavno zasluženu strogu kaznu...

— Neka priđe — reče Inei dubokim, svečanim glasom.

— Priđi — kao eho ponovi Hiroši, izmičući se u stranu. — Nindo, Leslie Eldridže, gospodar Inei udostojio se da te sasluša.

Osmeħ je lebdeo na licu i u očima neobičnog posetioca kada je načinio propisan korak na pred i lako se naklonio.

— Neka to, onda — reče jasnim, zvonkim glasom — najpre bude molba... Gospodari, molim vas da već od današnjeg dana prekinete sve svoje poslove sa drogom!

Uzdah prođe krugom. Ljudi u raskošnoj odeći se zgledaše,

kao da proveravaju da li su dobro čuli. Neko se nervozno, kreštavo nasmeja.

Jedino Ineijevo lice ostade nepokretno. Nekoliko trenutaka je pažljivo posmatrao lice Amerikanca, a onda progovori.

— Ne razumem tvoju molbu stranče.

— Mislim da sam bio jasan, gospodaru Inei. Posla sa drogom više nema!

— Ah! To zvuči kao naređenje, stranče!

Eldridž ne reče ništa. Stajao je, sa neustrašivim osmeħom na licu obasjanom poslednjim zracima sunca.

Inei zabaci glavu i nasmeja se, grohotom, kao čovek koji je upravo čuo dobru šalu.

— U redu — reče. — Saslušali smo tvoju molbu, Leslie Eldridže. Nalazimo da je ona nerazumna. Možeš ići.

Beli ninda lagano zavrte glavom.

— Neću otići odavde, gospodaru Inei — reče tihim, sugestivnim glasom — dok ne budem siguran da je moja želja uslišena...

— Onda ostani tu — sleže Inei ramenima. — Samo... bojim se da će tvoje čekanje potrajati dugo, veoma dugo!

Smeh u krugu ljudi u raskošnoj odeći. Šale gospodara

Inei gnevno steže usne, ali je to bio jedini znak da je na tre-Ineija to zaslužuju čak i kada nisu duhovite kao sada.

— Ostaćemo zajedno — smireno se osmehnu Eldridž. — Ni ko neće napustiti ovo ostrvo dok to ja ne dopustim!

Ponovo uzdah iznenađenja. Osmesi nestadoše sa lica.

— Čudno, ali nikome nije palo na pamet da bi to mogla biti samo prazna pretnja!

Inei se naže napred, upola pokrivajući oči teškim kapcima.

— Šta to treba da znači, stranče?

— Ja sam na ostrvo došao još protekle noći, gospodaru Inei. Jutros sam obišao heliodrom i pobrinuo se da nijedan helikopter ne poleti dok to ja ne dopustim... Prema tome, čekaćemo zajedno, zar ne?

Inei se zavalj u stolici, proučavajući i dalje lice Amerikanca ispod upola spuštenih kapaka.

— Kao što vidiš, gospodaru Inei — produži ovaj sa osmehom — to što su od domorodaca oduzeti svi čamci nije bio baš mudar potez. Nekome od vas moralo je pasti na pamet da će to i vama samima otežati odlazak sa ostrva u slučaju opasnosti! Isto kao i činjenica

da na ostrvu nema nijednog radio-uređaja!

— Šta si učinio sa helikopterima?

— Ništa posebno, sem što sam sa motora uklonio po jedan ključni deo bez kojeg nijedan pilot neće pristati da poleti — sleže Eldridž ramenima. — Jedini put je preko okeana... ako neko od vas može da prepliva do Tenegašime...

Inei lagano klimnu glavom. Da, njihova strategija je bila pogrešna, to se tek sada vidi. Ostrvce na pedesetak milja istočno od većeg ostrva Tenegašima činilo se idealnim zato što je potpuno pod kontrolom jakuze. Vladini inspektori, koji su povremeno ovamo stizali, do bro su se čuvali da ne primete nešto što ne bi odgovaralo gospodarima ostrva, a što se stanovnika tiče, oni su tu lekciju naučili još pre mnogo godina.

Sve dok se nije pojavio protivnik koji je činjenicu što je ostrvo odsečeno od ostatka sveta drsko preokrenuo u svoju korist!

— Naravno — reče Inei — ako te ubijemo, nikada nećemo doći do tih delova, zar ne?

— Vrlo mudar zaključak, gospodaru Inei — hladnokrvno odvrati američki ninda. — Divim se prodornosti tvoga duha!

nutak izgubio kontrolu nad sobom.

— Znaš, Eldridž — reče preteći, naglašavajući reč po reč — ipak bih mogao narediti da te ubiju. Nas stotina na ovom ostrvu pre ili kasnije naći ćemo način da stupimo u vezu sa svetom!

— U to ne sumnjam, gospodaru Inei. Tvoj problem je, međutim, u tome što na ostrvu nema čoveka koji bi mogao da izvrši takvo naređenje!

Mrtva tišina. Kao da su svi na trenutak zadržali dah očekujući tresak groma, provalu Ineijevog besa!

Umesto toga, Inei podiže pogled, sledeći pravu liniju kule uzdignute prema nebu da označi najvišu tačku zamka po dignutu od njegovih predaka pre mnogo stotina godina. Nad kulom se za još tri stotine stopa uzdizala litica čiji je oblik kamena građevina dosta verno imitirala.

Nebo nad vrhom planine zamračilo se; pojavila se ivica crnog oblaka koji je pretio jednom od onih kratkih i obilnih pljuskova koji su vegetaciju ostrva i činili tako bujnom...

— Kodo! — vrlo tiho, gotovo šapatom, izgovori Inei.

Visoka prilika čoveka odevenog samo u blistavi beli kimo-

no za borilačke sportove, pomeri se na prvi zvuk Ineijevog glasa...

Zapravo, čovek po imenu Kodo reagovao je fantastično brzo, dokaz da od samog početka očekuje naredbu svog gospodara!

Kratki nož sa teškom drškom, izrađen specijalno za bacanje, polete prema grudima Amerikanca brzinom misli. Stigao je do njih pre nego što je većina prisutnih uopšte i registrovala da se nešto dogodilo...

Samo što teško oružje ne pogodi svoj cilj. Izvijajući se u stranu, američki ninda desnom rukom prihvati dršku noža u letu, na neshvatljiv način amortizujući njegovu ogromnu kinetičku energiju!

— Dobro oružje — reče nemarno, zagledajući bogato ukrašenu dršku. — Porodična relikvija, gospodaru Inei? Vidim da je izradio kovač Okuširo i Nakamure u vreme kada je vaš slavni predak bio na vrhuncu svoje moći...

Inei klimnu glavom. Na licu nepomičnom kao maska pokretale su se samo zenice očiju pod oprezno spuštenim kapcima.

— Da — reče. — Darovao sam ga Kodou kao nagradu za jednu veoma vrednu uslugu.

— Verovatno zato što ti je sa puta uklonio nekog protivnika neugodnog poput mene? — nasmeja se Eldridž. — Želiš li da vratim nož tvom čoveku, gospodaru?

— Ako ti želiš. Po svim pravilima, to oružje sada pripada tebi...

Klimnuvši glavom, Eldridž pogleda prema čoveku u belom kimonu.

Kodo je stajao naizgled opušteno, ali iskusno oko u tom stavu sa lako raširenim nogama i povijenim ramenima lako prepoznaje borca spremnog da se hitrim skokom ukloni od opasnosti.

Nož još jednom zazvižda kroz vazduh i Japančevi mišići se zateguše za skok; znao je da ima vremena da se ukloni sa putanje bačenog oružja, jer...

Vrh noža pogodi ga u poluotvorena usta u trenutku kada su mu se stopala tek odvojila od tla; oružje je to rastojanje preletelo dvostruko brže nego trenutak ranije!

Od siliine udarca, telo već odvojeno od tla, odlete nekoliko stopa unazad, u žbun koji ga primi na svoje elastično granje. Lišće zašušta dok ga je čovek kidao rukama u predsmrtnom grču, ali to potraja samo trenutak.

Kodo ostade u žbunu u uspravnom položaju, sa groteskno savijenim nogama. Mlaz krvi, najpre tanak, a potom sve obilniji, poteče oko sečiva zarivenog u usta i počeo da se sliva niz beli kimono...

— Razmisli ko je sledeći kome ćeš pokloniti taj nož, gospodaru Inei — ravnodušno reče Eldridž. — Kodou više nije potreban... A sada, možemo li konačno da razgovaramo kao razumni ljudi?

Inei skoro klimnu glavom.

— Da — reče. — Ubedio si me da misliš ozbiljno. Možemo li da govorimo nasamo?

— Zašto? Ljudi oko tebe su upućeni u stvar. Svi su oni, sa manje ili više uspeha, uključeni u poslove trgovine drogom iz Zlatnog trougla.

— Ja mogu da govorim u njihovo ime, Eldridž. Nema razloga da prisustvuju našem razgovoru.

Nekoliko trenutaka američki ninda je proučavao Ineijevo lice, a onda klimnu glavom.

— Vrlo dobro — reče. — Razgovaraćemo u četiri oka. Gde?

— Na vrhu kule. Tamo je udobna prostorija u kojoj su moji preci uvek donosili važne odluke.

— Moje oružje?

— Nećeš mi zameriti ako ono ostane pod Hirošijevim nadzorom, Eldridž. Uostalom, protiv mene ti nije potrebno, zar ne?

Amerikanac duboko udahnu i raišri ruke.

— Neka onda tako bude — reče kratko. — Poći ću za tobom, gospodaru Inei...

Japanac se podiže sa stolice, dajući ostalima znak rukom da ostanu na svojim mestima. Zakoračio je uskom pošljunčanom stazom koja je vijugala među grmljem, osluškujući udaljenu tutnjavu groma nad okeanom.

»Oluja je sve bliže«, pomisli. »Možda će bogovi i danas na ovom mestu stati na stranu porodice Inei i povećati našu moć, isto onako kako su to učinili je dnom u prošlosti...«

Prostor oko starinskih kame nih bedema bio je brižljivo očišćen od rastinja kao da se gospodari zamka još uvek nadaju nailasku opasačivača kojima bi grmlje moglo poslužiti. Stepenice na ulazu međutim, nije čuvala nikakva straža i Inei, teško dišući, počeo da se uspinje.

— Mora da gubiš dosta snage pretvarajući se da ti ovo penjanje teško pada, gospodaru Inei! — nasmeja se čovek koji je bešumno hodao za njim. — Zbog mene ne moraš da se tru-

diš; znam sasvim dobro da si u odličnoj fizičkoj kondiciji.

— O? Vidim da si pažljivo proučavao mene i moju porodicu!

— Veoma pažljivo. Znam i kako je tvoj predak ubio gospodara Ivatu i to protumačio gnevom bogova...

— On ga nije ubio! Ako su ti tako rekli, znaj da to nije istina!

Sada su se uspinjali spiralnim stepenicama koje je mnogo puta opasalo okruglu kulu pre nego što će stići do njenog vrha. Nikakve ograde nije bilo na spoljnoj strani kamenog stepeništa izlisanog od upotrebe, ali njih dvojica kao da nisu primjećivali da hodaju samom ivicom ponora.

— Ne, nije ga ubio svojim rukama — nasmeja se Eldridž — ali ga je ostavio samog u prostoriji na vrhu kule u koju gromovi, ko zna zašto, pogađaju mnogo češće nego bilo koji drugi deo ostrva!

— Zar se onda ne plašiš da pođeš gore? — podrugljivo upita Inei. — Gledaj, olujni oblaci će biti nad našim glavama!

— Ne bojim se. Uostalom, i ti si sa mnom, gospodaru Inei, zar ne?

— Da — reče drugi čovek. — Izlažemo se istoj opasnosti

kao i ti... ali, ne brini, bogovi nisu gnevni na tebe kao što su bili na gospodara Ivatu...

Ninda ne odgovori. Pogled mu je bio uprat u kameniti vrh litice nad njihovim glavama, sada već gotovo skriven maglom koju su pred sobom nosili olujni oblaci.

— Stigli smo — reče Inei, otvarajući starinska vrata okovana čeličnim šipkama. — Izvoli, Lesli Eldridže.

Sa osmehom na licu, Amerikanac prođe pored Ineija i zastade na sredini oveće prostorijske kamenih zidova.

Pogled se pružao na sve strane, kroz mnogobrojne prozore ostavljene za osmatranje, ali to nije bilo ono što je prvo privuklo Eldridžovu pažnju...

— Ah! — reče sa iznenađenjem u glasu. — Gospodaru Inei, kakav redak primerak!

Japanac zakorači za njim, povlačeći vrata za sobom.

— Da, divno oružje. Iz vremena dinastije Meidži; ovo je jedini sačuvani primerak iz tog doba...

Kao opčinjen, Eldridž zakorači prema zidu na kojem je oružje bilo postavljeno.

Vrata se s treskom zalupišu za njegovim leđima. Nad samom kulom zatutnja grmljavina, ali ne toliko snažna da bi

mogla prigušiti satanski smeh gospodara Ineijski koji je konačno doveo svog protivnika tamo kud je želeo da ga dovede!

* *

— Pite, požuri!

Glas devojkice gubio se, nošen vetrom sa okeana. Pun vlage i soli, taj vetar je zaslepljivao oči, naterujući na njih suze koje nisu pomagale da se očiste od neprijatne smese...

— Žurim, do đavola! Žurim... i mislim o tome kako baš nikome nećemo pomoći ako sletimo sa ove litice!

Devojkica se uzdrža da baci pogled u uzavreli kotao ispod sebe. Talasi, nošeni olujom, sa divljim besom su nasrtali u uski prostor okružen stenama gotovo sa svih strana i tu se sukobljavali međusobno i sa kamenom, tako da se čitava litica tresla, kao da je davno ugašeni vulkan baš danas odlučio da prekine vekovni san.

Sitno i krhko, telo devojkice klatilo se na kraju užeta pod udarima vetra. Pritiskajući lice uz vlažni kamen, ona zari prste u jedva primetnu pukotinu, ali to ne pomože, tako da je morala uložiti svu energiju ka-

ko bi amortizovala udarce o stenu.

Kroz kamen do njenih ušiju dopreše oštri udarci čeličnim predmetom. Klin koji njen partner zabija u stenu dvadesetak stopa nad njom uskoro će biti na svom mestu i uže pričvršćeno, dajući joj mogućnost da se još malo približi vrhu litice.

— Hajde, mala! — dopre kroz huku vetra glas muškarca. — Hajde, do đavola, nisi valjda odlučila da tu spavaš?

Ona počne da se veruje, tražeći pogledom njegovo lice. Grubo i zabrinuto, prava retkost za momka po imenu Tabasko Pit, poznatog u podzemlju San Franciska po tome što je mnogo puta gledao smrti u oči sa drskim i prezrivim osmehom na licu.

Vetar mu baca u oči vlasi duge crne kose i on psuje iz sveg glasa, s naporom zatežući uže uz koje devojka sada napreduje hitro kao veverica.

— Dobro je, mala. Drži se sad tu... još jedan klin, pa ćemo moći brže da napredujemo!

Ona klima glavom, iscrpljena. Malo kose japanske oči na predivnom licu zabrinuto gledaju prema crnim oblacima na nebu.

— Pite... hoćemo li stići na vreme?

— Naravno da ćemo stići na vreme, do đavola! — dahće on, udarajući po novom klinu nad svojom glavom. — Kad to nismo stigli na vreme?

— Znam, ali oluja...

— Oluja će biti toliko obzirna da se malo strpi, prokleta bila!

Kao da mu se podsmeva, oluja uzvratí krivudavom munjom koja na trenutak spoji mračno nebo sa još mračnijom površinom okeana, milju, milju i po od ostrva. Tutnjava groma stiže do njihovih ušiju samo trenutak kasnije.

— Oh, Pite!

— Gotovo je, mala! Idem gore!

Sa spretnošću koja je odudarala od njegovog džinovskog tela u odeći zaštitne boje, on se uzverava, zarivajući prste ruku i nogu u pukotine u kamenu. Oslonivši se konačno jednom nogom na tek zariveni klin, Tabasko Pit se isteže i vrhovi prstiju dohvati površinu stene koja se tu povijala unazad, stvarajući prirodnu platformu.

— Pazi! Pite!

Kamen popusti pod težinom i otkide se sa mesta na koje ga je priroda postavila pre mnogo miliona godina. Devojka se pribi uz stenu, osetivši na tre-

nutak kako joj kamen težak gotovo pedeset funti u padu dotiče levi lakat.

Glasno psujući, Pit je sada visio samo o prstima jedne ruke, oprezno tražeći oslonac nogama.

— Sve je u redu, mala! — dobaci. — Još samo trenutak... aahhh!

Uz glasni uzdah olakšanja, on jednim trzajem izvuče svoje ogromno telo na ravni deo stene.

Nije bilo, međutim, vremena za predah. Obrćući se na trbuh, on sa obe ruke ščepa uže na čijem je kraju visila devojkica i počeo da ga namotava, kao da ne mora da savlađuje težinu od gotovo stotinu funti!

Trenutak kasnije, devojkica se uspravi na noge, pridržavajući se jednom rukom za stenu. Pit je osiguravao uže koje će im biti potrebno i za povratak, ništa manje opasan od uspinjanja.

— Idemo, mala — dobaci preko ramena. Odavde do samog vrha litice nije bilo više od dva desetak jardi blagog nagiba, po kome se, uz malo opreznosti, moglo sasvim normalno koračati.

Bez upozorenja, olujni oblak ih obavi i oboje osetiše kako raste naboj statičkog elektriciteta na površini njihovih tela.

— Prokletstvo! — zaurla Tabasko. — Ništa ne vidim!

— Daj mi ruku, Pite...

Devojkica odlučno krete napred, pognuvši se pod udarima vetra. Dosta niža od svog pratioca, izgledala je pomalo komično, nalik mravu koji tvrdo-glavo vuče teret nekoliko puta veći od njega samog.

— Ništa nećemo videti i kada stignemo! — vikao je Tabasko.

— Vetar će pomeriti ovaj oblak... uskoro — njen glas jedva se čuo.

Tabasko ne odgovori, proveravajući veliki ranac od nepromočivog platna na svojim leđima. Još nekoliko koraka i...

Oboje su se bacili na tle, pokušavajući da pogledom prodru kroz gustu maglu u unutrašnjost ostrva prema kojoj su sada bili okrenuti. Nesigurnim rukama Pit počeo da otkopčava ranac zbačen sa ramena.

— Budi spreman... magla samo što se nije razišla. Samo pazi, zamak i kulu verovatno ćeš moći da vidiš samo na trenutak, pre nego što oblaci ponovo ne obaviju ovo mesto!

Pit klimnu glavom, zauzet poslom da na tronjžno postolje postavi malu raketu na čvrsto gorivo, izvučenu iz ranca zajedno sa postoljem.

— Sad, Pite! Gledaj!

Isto onako naglo kako ih je i doneo, olujni vetar na trenutak raznese oblake oko vrha litice. Sasvim jasno, kao na dlanu, mogli su pod sobom videti čitav zamak, šiljati krov njegove kule, čak i figuricu čoveka u raskošnoj japanskoj odeći kako žurno silazi spiralnim stepenicama.

— Brže, Pite! Oblaci dolaze!

— Neka ih! — promrmlja plavokosi džin dovršavajući preciznim pokretima podešavanje li bele na raketnom lanseru. — Imam sve što mi treba, još samo da aktiviram ovu spravu!

Sačekao je da ih oblak ponovo obavije, a onda se bacio u stranu i povukao kratko uže oki dača.

— Banzai! — dreknuo je, kad dugi plameni rep ošinu stenu pored njega.

Raketa nestade u oblaku iznad njih. Bacajući se ponovo na tle, Tabasko pokuša da pogledom pronađe zamak ispod njih, ali ne uspe u tome.

Munja ošinu more uz samo obalu iza njihovih leđa i grmljavina ih na trenutak zagluši.

— Uhh! — vikao je Pit. — Ovo je bilo preblizu za moj ukus!

— Da li će... da li će uspeti, Pite?

— Uspeti? — nadjačavao je on hujanje vetra. — A zašto, boga mu, ne bi uspelo?

— Vetar... vetar bi mogao zaneti raketu...

— Računali smo s tim, mala, sećaš se? Tvoj računar nam je rekao da će sve biti u redu, čak i uz vetar dvostruko jači od ovog!

— Znam, ali...

— Ne smeš sumnjati u sebe, mala! Šta bi Leslie rekao da sada može da te čuje?

Ona se blede osmehnu i zausti da nešto odgovori, ali je novi blesak munje bio brži.

Bila je to, međutim, neka neobična munja. Njena svetlost na trenutak je obasjala čitav zamak kada se vatrena strela zarila u vrh kule, ali time nije sve bilo završeno...

Munja kao da se podelila u tri ili četiri manje i uže varnice koje su pohrlile ka tlu, puštajući bočne pipke koji su nekoliko desetina sekundi obavijali kulu, nalik mreži od vatre!

— Uspelo je! — zaurila Tabasko punim plućima. — Uspelo je, tako mi boga!

Devojka ne reče ništa, ali su joj oči blistale unutrašnjom vatom, na trenutak isto onako vreloom kao vatra munje oko starinske kule.

Začutili su oboje, međutim, zastrašeni gnevom prirodnih sila, jer se činilo da je ono što se dogodilo razbesnelo oluju. Grom za gromom, pogađao je vrh kule, tako da je sada ognje na mreža sve vreme obavijala njenu konturu, jasno je ocrta-vajući u polutami koju je stvo-rilo nevreme.

— Gospodar Inei će ziniti od čuda kada ovo vidi! — vikao je Tabasko, pokušavajući da nadjača neprestanu tutnjavu. — A tek domoroci!

Devojka se samo široko os-mehnu, vrteći glavom. Straha je nestalo iz njenih očiju, činilo se da sada gotovo uživa u onome što se događa oko nje.

Grom još jednom zatutnja, ali je vetar već nosio oblake dalje od kule. Plamena mreža kratko zasvetluca, a onda je ne stade. Pljusak koji se u istom trenutku sručio na ostrvo bio je tako snažan da se više ništa nije moglo videti ni na nekoliko stopa unaokolo.

— Sačekaćemo da stane — doviknu devojka Pitu zauzetom time da među stenje sakrije tro nožac raketnog lansera. — Neće dugo, poznajem klimu u ovim krajevima...

— Meni se žuri, do đavola! Hteo bih da vidim Ineijevo lice

kada shvati da je njegov gost u kuli živ i nepovređen!

— Ne budi šašav! Ne smemo prići tako blizu!

— Zašto, prokletstvo? Oni ne mogu znati da smo ovde!

— Varaš se, Pite. Ako domo-roce zahvati praznoverni strah posle onog vatrometa oko kule, Inei mu sigurno neće podleći. On veoma dobro zna da gromovi u nju pogađaju ne zbog gneva bogova, već zbog gvožđa ugrađenog u krov...

— Hmmm... a još kada ugle-da našu mrežu... valjda će mu tada konačno postati jasna ona lekcija iz fizike o Faradejevom kavezu, a?

— Verovatno. Moramo naći dobar zaklon, jer će Inei narediti da se ostrvo pretraži, u to nemoj sumnjati.

— Leslie nam je pokazao deo ostrva najpogodniji za skriva-nje. Problem je u tome što i Inei to veoma dobro zna... — promrmlja Pit.

— Mislim da još neko vreme ne moramo da brinemo o njego-vim postupcima — osmehnu se devojka. — Gospodar Inei će u narednih nekoliko minuta doživeti iznenađenje koje mu neće dopustiti da previše razmišlja o eventualnim Lesliejevim pomagačima na ostrvu, zar ne?

* *

Hiroši je potrčao kroz žbunje čim su gospodar Inei i američki ninda zamakli za prvi zavijutak staze. Rukom je dao znak petorici mladića da pođu za njim. U situaciji kao što je ova, ne sme se osloniti ni na koga drugog od svojih ljudi, bez obzira što je svaki od njih veoma iskusan borac.

»Samo ninda može ubiti nindu«, podseti sebe na staro pravilo, izdaleka prateći pogledom dve prilike kako se približavaju kamenim bedemima zamka. »Pogrešio sam što nisam odmah poslao ninde na Amerikanca... ali ko je mogao znati da je on toliko opasan i spretan?«

— Minoda — reče ne okrećući se. — Pođi oko zamka i posmatraj kulu sa strane litice... Ako primetiš bilo šta neobično, daj uobičajeni znak.

Nije pitao da li će mladić bez šake imati snage za ono što se od njega očekuje. Suviše teško će mu pasti već i Hirošijeva odluka da motri na onu stranu zamka gde je najmaja verovatnoća da će se bilo šta dogoditi.

— Hai!

Minoda se bez šuma izgubi u žbunju, još uvek desnom rukom pridržavajući levu, zamoćanu skutom odeće. Hiroši sačeka da se gospodar Inei i stranac izgube iz vida na suprotnoj strani kule, hodajući duž spiralnog stepeništa.

»Gotovo kao da se bojim da će me taj strani đavo čuti«, pomisli, okrećući se četvorici preostalih mladića.

Na dvojicu ne sme računati, sem kao na osmatrače; njihove povrede suviše su teške da bi ih smeo izložiti direktnom sukobu sa američkim nindom...

— Oši i Ozava ostaju uz mene. Vas dvojica, Homa i Isoraku, pođite za Minodom i ostani te na polovini rastojanja između nas i njega, kako bi ste mogli da priteknete u pomoć i jednim i drugima.

— Hai!

Dvojica ranjenika takođe bez šuma nestadoše u žbunju. Hiroši najpre pogleda dokle su stigla dvojica ljudi na spiralnom stepeništu, a zatim u nebo nad liticom.

Gromovi su sa njene druge strane već pogađali površinu okeana. Uvek se tako događalo kada je oluja dolazila iz tog pravca. Mogao je gotovo u sekundu proračunati koliko je vre

mena još ostalo pre nego što prvi grom pogodi vrh kule...

Da li će gospodar Inei uspeti da prevari stranca i zalupi vrata, ostavljajući ga samog tamo gde ga čeka sigurna smrt?

Mamac je izvanredan. Nije-dan pravi borac ne može odoljeti pogledu na oružje raspoređano po zidu odaje...

I predak gospodara Ineija po služio se istim trikom da se oslobodi svog najvećeg neprijatelja. I ostao čista obraza; niko nije mogao njemu zameriti što se gnev bogova sručio na čoveka ostavljenog u odaji na vrhu kule, zar ne?

Stranac, taj Eldridž, ulazi u odaju; gospodar Inei još se vidi kroz otvorena vrata...

— Idemo! — tiho reče Hiroši. Ako Inei ne uspe da izađe, posao njih trojice biće da ga izbave sa vrha kule.

To što će se i sami izložiti vatri sa neba sporedna je činjenica; moraju biti tamo kada gospodaru zapreti opasnost, pa makar samo zato da bi umrli zajedno sa njim...

Ustrčali su uz bedem kao pti ce, skuti njihove odeće lepršali su na vetru, šum koraka prigušen tutnjavom groma sa druge strane litice.

Hiroši zastade iznenada, sa nogom na početku spiralnog stepeništa.

Vrata kule nad njihovim glavama zalupila su se tako snažno da je taj šum dopro do njih uprikos grmljavini. Trenutak kasnije na prvom zavoju stepenica pojavi se gospodar Inei, boreći se sa silom inercije koja je pretila da ga baci u ponor.

Crni oblak gotovo u istom trenutku zakloni vrh kule i Hiroši okrete glavu. Iz iskustva je znao da će već u sledećem trenutku blesnuti zaslepljujuća munja i kula se iz temelja zatrese od udara groma.

— Sensei Hiroši!

— Šta se dogodilo, Ozava?

Nekim čudom, grom je kasnio; Hiroši podiže pogled, sledeći pravac Ozavine podignute ruke.

Ničeg sem crnih oblaka koji kao da se međusobno bore koji će prvi izručiti svoj smrtonosni tovar na krhku ljudsku građevinu.

— Plameni jezik — odgovori Ozava. — Gore, na samom vrhu litice; video sam ga na trenutak pre nego što su ga oblaci ponovo zaklonili!

— Plameni jezik? Nemoguće da si takvo nešto video, Ozava, jer...

Nad vrhom kule iz oblaka iznenada izroni nešto što je pod sećalo na džinovsku paukovu mrežu; njeni krajevi, otežani nekakvim crnim lopticama padali su brže nego sredina!

— Svi bogovi! Šta je to?

Paukova mreža dotače vrh kule i njena sredina se zadržala na šiljatom krovu; vučeni tere- tom, krajevi padoše duž zidova i Hiroši jasno ču kako se lopte sa metalnim zvukom sudaraju sa kamenim zidovima!

Munja blesnu upravo u tom trenutku i Hiroši instiktivno sklopi oči, zaklanjajući lice podignutom nadlakticom.

Nije to mnogo pomoglo, jer je zaslepljujuća svetlost već utisnula na njegovu mrežnjaču sliku mreže po čijim nitima se plamen kao reka sliva naniže!

Gospodar Inei se bez daha stropošta među njih u času kada odjeknu tresak groma. Nekoliko trenutaka sva četvorica ljudi bili su i zaslepljeni i zaglušeni.

— Dole! — zaurla Hiroši, hvatajući Ineija za podlakticu. — Moramo odmah odavde, opasno je!

Gotovo su se skotrljali u podnožje bedema, praćeni neprestanim bleskovima munja i kanonadom gromova. Usudili su se da podignu poglede tek kada

je tutnjava na trenutak prestala i prve krupne kapi kiše zašustale po lišću oko njih...

U polutami, mreža oko kule svetlela je avetinjskom plavom svetlošću koja kao da je dopirala iz samog pakla. Električna pražnjenja još su pucketala oko metalnih loptica na krajevima mreže, nadjačavajući šum pljuskaka koji se bez upozorenja sručio na okolinu.

— Šta je ovo, Hiroši? — vrlo tihim glasom upita gospodar Inei. — Šta se dogodilo?

Hiroši samo nemo zavrte glavom. Ovo što gledaju graniči se sa čudom i on se po prvi put upita nema li i poneko zrnice istine u onoj staroj priči da bogovi gromova neprestano bdiju nad zamkom Ineijsve porodice...

— Metalna mreža, gospodaru Inei — spremno objasni Oza-va. — Ovako kako je bačena preko kule, stvara Faradejev kavez. Poznata je osobina tog kaveza da propušta elektricitet samo po svojoj površini, a ne...

— Jasno! — hladno ga prekidaje Inei, vraćajući kontrolu nad situacijom. — Ono što želim da znam jeste kako se ta prokleta stvar stvorila ovde? Hiroši?

— Ja... ja ne znam, gospodaru... Možda...

— Možda?

Hiroši je ćutao; pogled mu je lutao po oblacima nad kulom kao da očekuje da će među njima ugledati džinovsku šaku koja je maločas spustila mrežu od žice da bi zaštitila američkog ninđu!

— Ozava?

— Maločas, pre početka oluje, video sam plameni trag nad liticom, gospodaru Inei... Ako je neko na tom mestu lansirao raketu u čijoj je glavi bila spakovana ova mreža, sa mehanizmom podešenim da je na određenoj visini izbací i raširi...

— Da, shvatam šta hoćeš da kažeš — klimnu Inei glavom. Lice mu je bilo zamišljeno, najbolji znak da sada njegov mozak fantastičnom brzinom razmatra sve moguće varijante događaja koji mogu uslediti na kon ovog novog saznanja.

— Ovako ćemo učiniti — reče konačno, tonom koji ne trpi pogovora. — Hiroši, tvoj zadatak je da stranca zadržiš na ku li što je moguće duže. Koliko ti je ljudi potrebno za to?

Hirošijev mozak takođe je radio brzo, jer ovo sada je poznata situacija, situacija u kojoj se odlično snalazi. To usko spiralno stepenište gotovo je idealno za odbranu...

— Samo trojica dobrih strelaca, gospodaru Inei. Sa tri strane kule po jedan, kako bi ga neko u svakom trenutku mogao gađati ako pokuša da siđe.

— Još uvek ga potcenjuješ, zar ne, Hiroši? — nasmeja se Inei. — Uzećeš devet strelaca... i moliti se svojim bogovima da i to bude dovoljno. Ozava, ti ćeš poći da pregledaš naše helikoptere i proveriš šta im je prokleti Amerikanac učinio. Ti tamo... Oši, je li tako? Oši, pođi za mnom, ti ćeš predvoditi poteru za onima koji su lansirali raketu... Gde su ostali, Hiroši?

— Poslao sam ih da motre na kulu, gospodaru. Sa one strane na kojoj je litica.

— Vrlo dobro. Neka ostanu tamo dok ne pošaljem strelce, a onda neka pođu da me potraže. Biću u zamku.

Hai!

— Gospodaru...

Inei zastade i okrete se. U sitnim očima bleštao je opasni plamen gneva.

— Šta sada hoćeš, Hiroši?

— Gospodaru, oružje vašeg pretka sada je kod američkog ninđe...

— Da. Pa šta?

— To oružje veoma je opasno u rukama znalca, gospodaru...

— Misliš da ti devet strelaca neće biti dovoljno? — podsmešljivo upita Inei.

— Ne... pre ili kasnije neko mora poći gore po njega, a tada...

— Ne boj se, Hiroši, mislio sam i o tome. Da bih te umirio, odaću ti jednu od tajni svoje porodice... To oružje gore nije pravo.

— Šta?!

— Ne, nije pravo, Hiroši. Samo izvanredno načinjena kopija, ali ne nešto što bi se moglo upotrebiti za ozbiljnu borbu... Sada ti je lakše, zar ne?

Hiroši ne odgovori ništa. Ni Inei nije imao ništa više da mu kaže.

Nebo nad kulom naglo pokaziva plavetnilo, osvetljeno poslednjim zracima sunca i Hiroši klimnu glavom.

Noć nije daleko. Duga, đavolski duga noć...

Amerikanac će svakako nešto pokušati pre nego što sunce ponovo izađe. Najzad, noć je vreme nindži, zar ne?

*
* *

— Ovde, Pite!

Šapat u noći bio je jedva čujan. Devojka se izdigla na prste

da bi te dve reči izgovorila svom pratiocu u samo uho.

— Sigurna si?

— Sumnjaš u moju veštinu orijentacije? Strpi se još nekoliko trenutaka... čim mesec izađe, videćeš sasvim dobro čitavu kulu!

Dvoje prijatelja američkog nindže čučali su u zaklonu drveta izniklog na strmoj padini gotovo vodoravno. Njegovo lišće još je bilo vlažno od pljusk, pa je i najmanji dodir vetrića sa mora ponovo izazivao šapat kapi po okolnom rastinju, dovoljan da priguši ono malo šumova koje su stvarali njih dvojce.

Međutim, isto tako efikasno mogli su biti prigušeni i korači potere i zato su se njih dvojce trudili da budu veoma tihi. Uostalom, nekoliko puta u toku večeri opazili su kretanje tragača u blizini, ali su svaki put sreća i gusto rastinje bili na njihovoj strani.

— Kuda? — iznenada se javi Tabasko Pit, osetivši pokret po red sebe.

Devojka ne odgovori. Hitra kao veverica, bešumno se provukla kroz granje i sada je puzala duž horizontalnog stabla, tražeći bolji pogled na mračnu kulu koja se u tami činila mnogo višom.

— Sumiko! — pozva još jednom Tabasko. — Gde si, do đavola?

— Pssst! — dopre šapat do njegovih ušiju. — Dođi!

Stenjući, plavokosi džin pođe za njom. Isto onako tiho i spretno, uprkos svojim ogromnim dimenzijama. Videlo se da se veoma dobro snazali u džungli, prava retkost za stanovnike velikih gradova Severne Amerike.

Stablo se malo povi pod težinom dvoje ljudi i Pit zastade, bešumno pomerajući usne oblikovane u poznatu psovku. Šta je toj devojci, prokletstvo? Kao da je đavo iznenada ušao u nju!

— Hej! — pozva. — Ne smem dalje... stablo se savija!

— U redu je, Pite... sada vidim sasvim dobro...

— Šta vidiš, do đavola? Što se mene tiče, imam utisak da sam u jednoj od onih čuvenih avionskih crnih kutija!

— Ljudi su oko kule, Pite... Sa lukovima u rukama...

— Jasno — zastenja Tabasko. — Strelci koji treba da spreče Leslija da izađe pre nego što smisle način kako da ga uklone!

— Naravno... sada znam da me je Les odista zvao... Potrebna mu je naša pomoć, Pite!

— Zvao?

— Telepatija, ako tako više voliš... Govorila sam ti o tome, sećaš se?

— Mhmmm... ne mogu reći da sam ti poverovao...

— To sam odmah shvatila — nasmeja se devojka tiho. — Imaš neku ideju?

— More ideja — isceri se Pit u tami. — A najprivlačnija je da se svi troje pokupimo i zbrišemo sa ovog mesta; ti momci se ne šale, a ostrvo je prepuno nindži sa kojima baš ne bih voleo da imam posla!

— On želi da izađe iz kule — reče devojka nekoliko trenutaka kasnije, sa takvom sigurnošću kao da je bila u telefonskoj vezi sa Inejjevim zarobljenikom.

— Pa, to sam i ja mogao zaključiti bez svih tih trikova — promrmlja Tabasko. — Uže... imamo uže zar ne?

— Imamo. Jedno od onih Leslijevih, od crne svile. Samo, kako misliš da mu ga dobaciš?

— Kako se ono radi u romanima? Dok dražesna zavodnica svojim čarima privlači pažnju stražara, verni prijatelj baca svilene lestvice sa kukama na vrh kule...

— Nemamo kuke. A ovi stražari neće se uhvatiti na čari

dražesne zavodnice, čak i da imamo jednu takvu pri ruci, Pite.

— Hmmm... pažnju stražara treba privući u svakom slučaju... Koliko ih ima?

— Nisam sigurna... sedam ili osam, sigurno...

— Previše, do đavola! Preblizu su jedan drugom, to je problem...

— Katapult, Pite — reče iznenada devojka. — To bi se moglo izvesti, zar ne?

— Katapult? Čekaj malo... elastično drvo i kamen da oteža uže? Boga mu, to bi moglo da uspe! Kako si došla na tu šasavu ideju?

— Leslijeva poruka, verovatno — sleže Sumiko ramenima. — Koncentrisala sam se na njega i odjednom u mašti ugledala savijenu granu kako baca teret prema vrhu kule.

— Teorija lepo zvuči... ali neće biti baš lako pogoditi jedan od tih prozorčića u tami, mala!

— Mesečina će nam uskoro pomoći... Sem toga, ne moraš pogoditi prozorčić, Pite. Dovoljno je da kamen proleti kroz jedno okce mreže i da uže ostane u njoj. Nevolja je u tome što smemo pokušati samo jednom; stražari će odmah shvatiti šta pokušavamo ako ka-

men sa užetom padne na glavu nekom od njih!

Tabasko je mrmljao nešto za sebe lagano pužući duž debla i pipajući debele poprečne grane. Počesto je pogledom proveravao pravac pod kojim grana stoji u odnosu na kulu koja se sada nazirala kao jedina pravilna senka pod bledom mesečinom.

— Dodi da pogledaš, mala — prošaputa na kraju. — Rekao bih da će ova odgovarati...

Sumiko oproba elastičnost grane i nekoliko puta sumnjičavo odmahnu glavom.

— Čekaj... moramo najpre skinuti grančice i lišće sa nje. Ako zašušti, biće to kao da smo zatrubeli da dozovemo Ineijeve čuvare da nas pokupe!

— Jasno... ja ću za to vreme sići da potražim pogodan kamen...

Nekoliko minuta kasnije Pit oprezno ispusti na tle i poslednju odsečenu grančicu i još jednom oproba koliko je elastična grana kojoj je namenio ulogu katapulta.

— Da vidimo — mrmljao je za sebe. — Maksimalni domet dobija se ako se projektil izbacj pod uglom od 45 stepeni... Samo što meni ne treba maksimalni domet, već parabola sa

najvišim temenom... Šezdeset stepeni, recimo...

— Šezdeset četiri tačno — proašputa Sumiko iza njegovih leđa. — Uzalud računaš, Pite; nemamo načina da izmerimo ugao, moraš nišanići samo na osnovu osećaja.

— Imaš li kamen? I od njegove mase mnogo toga zavisi, znaš!

— Imam. Da li će račva na vrhu grane moći da ga primi kako treba?

— Ostavio sam nekoliko graničica da ih obradim nožem kada dobijem kamen... Ahhh, ovo će biti dobro...

— Mogu da vežem uže za kamen?

— Samo trenutak... sada može.

Slobodni kraj užeta Sumiko pažljivo namota i položi na ravni deo debla, proveravajući ima li kakvih prepreka na njegovom putu kroz vazduh.

— Spreman, Pite?

Plavokosi džin klimnu glavom, iako je taj gest bio bez smisla u mrklom mraku.

Ležeći na leđima, on počeo da povija granu prema sebi dok je devojka pridržavala kamen sa namotanim užetom na improvizovanom ležištu katapulte.

— Još malo, Pite... još samo malo...

— Grana krcka — zastenja Tabasko. — Ništa nismo dobili ako se slomi, prokleta bila!

— Još malo, polako... polako...

Tabasko steže zube. 'Ovo drvo je elastično, ali ako se grana slomi, prasak će u tišini noći odjeknuti kao pucanj iz puške...

SADA, PITE!

Naglo oslobođena grana fiju-knu, šaljući svoj teret visoko prema mračnom nebu. Pit se uspravi u sedeći položaj, ali nije uspeo da prati let kamena više od nekoliko stopa. Za utehu, uže se glatko odmotavalo, sve dok i njegov slobodni kraj ne nestade za kamenom u tami.

— Idemo, Pite! — proašputa Sumiko žurno. — Ta grana fijuknula je jače nego što sam očekivala...

Bešumno su se spustili u travu i oslušnuli, ali je noć oko njih i dalje bila tiha kao grob.

Ne prevelika uteha, naravno. Oboje su veoma dobro znali da nemaju posla sa tragačima koji jedan drugom ulivaju hrabrost dovikavanjem kroz tamu, bučno napredujući kroz šibljice kao da begunce žele da upozore na svoj nailazak.

Ljudi koji će poći za njima tiši su i od same noći i potpuno svesni prednosti koje im tama pruža. Ako ih uopšte ot-kriju, napašće iznenada, bez ikakvog upozorenja...

I odmah pokušati da ubiju, verovatno. Niko od njih neće rizikovati obračun u mrklom mraku sa protivnikom o kome ne zna baš ništa...

Povukao je devojkicu za ruku u pravcu litice; iz tog pravca su i došli i relativno bolje poznavali taj teren nego ostatak ostrva. Pažnja stražara biće ko necentrisana na drugu stranu, jer...

Oh, do đavola!

Pit zastade, zaklanjajući svojim širokim plećima devojkicu.

Figura visokog i krupnog čoveka na čistini ispred njih. U potpuno je crnoj odeći, a nad levim ramenom na poznat način se ocrta drška katana, pričvršćenog ukoso preko leđa, baš onako kako to i Lesli čini.

»Ninja!«, prolete Pitu kroz glavu. »Video nas je!«

Bila bi glupost, naravno, pokušati da se takav protivnik savlada, čak i ako nema drugih pomagača u blizini. Pit je imao veoma dobro mišljenje o svojim sposobnostima, ali je isto tako dobro znao da protiv jednog japanskog ninde ima izgleda ko-

liko i mačka od hartije koju kroz pakao gone psi od azbesta...

Jedino što može pokušati jeste da zadrži nindu na nekoliko sekundi, dajući Sumiko priliku da se izgubi u tami...

Udahnuo je duboko i čvršće se oslonio na tlu mokrom od kiše.

— Idi, mala! — reče promuklo. — Nemaš mnogo vremena...

— Ne! — reče ona, istupajući korak napred, tako da stane rame uz rame sa njim.

Prilika u crnom kreštavo se nasmeja. Ispod crne kapuljače koja mu je potpuno pokrivala glavu i lice, taj smeh zvučao je sablasno.

— Oboje želite smrt! — reče ninda na dosta lošem engleskom. — Nisam znao da su Amerikanci tako hrabri!

— Idi, Sumiko... Molim te!

— Žao mi je, Pite — mirno odgovori devojkica. — Rekli smo da ostajemo jedno uz drugo, ma šta da se dogodi!

— Oh, prokletstvo! — opsova Tabasko. — U redu, ti japansko strašilo! Dođi, mi smo spremni za tebe!

Ponovo onaj kreštavi smeh koji podseća na grebanje nokti-ju po kamenu. Pit oseti kako mu niz leđa prolazi hladna je-

za; kao i većina ljudi nije se plašio same smrti, već mogućnosti da će se uplašiti kada dođe čas da joj pogleda u oči...

Do đavola, ako već mora da crkne, neka to bude brzo...

— Plašiš se? — upita, zakoračivši napred. — Gledaj, moje šake su prazne... Spreman sam da ti otkinem glavu golim rukama, strašilo!

— Govoriš gluposti, čoveče. Nije mi naređeno da ubijem tebe i ženu. Moj gospodar želi da vas vidi...

* *

Lesli Eldridž, američki ninda otvori oči...

Nešto ga je prenulo iz samo naizgled dubokog sna; osećaj koji je odudarao od uobičajene atmosfere okoline...

Prošli su sati otkako je svesno ušao u Ineijevu zamku. Ako gospodar jakuze pomisli da su svi aduti u njegovim rukama, može postati neoprezan i načiniti grešku kakvu inače ne bi načinio.

Njegov glavni adut, lukavo korišćenje prirodne pojave kojom se Ineijeva porodica vekovima služi da se otarasi neugodnih protivnika, bukvalno je

bio hitac u prazno. Ninda koji polazi na ovako opasan zadatak proučiće svaki poznati detalj o svom suparniku; sem toga, omiljena strategija ninducua i sastoji se u tome da se kao prednost iskoristi upravo ona tačka oslonca koju protivnik smatra najčvršćom i najsigurnijom...

Sumiko i Tabasko Pit savršeno su obavili svoj deo posla i sada su negde u blizini, pokušavajući da dopru do njega. Ninde su u stanju da osete auru svakog živog bića u svojoj okolini, a ove dve aure odudarale su od atmosfere ispunjene strahom, mržnjom i iščekivanjem, osećajima stražara konecntrisanih oko kule.

Postojao je način, naravno, da iz kule siđe ne koristeći stepenice. Pitanje je samo da li će Sumiko shvatiti nemu poruku koju pokušava da pošalje u noć...

Veza između njih jača je od one kakva obično postoji između ljudi koji se vole. Ne jednom dogodilo se da se razumeju jednim pogledom, iako još nikada nisu na pravi ispit stavili i mogućnost da uspostave kontakt na ovako velikom rastojanju.

Seo je ponovo uza zid i sklopio oči. Učinio je sve što je

mogao; ako je Sumiko shvatila njegovu zamisao, uskoro će je i ostvariti...

A ako nije, potreban mu je odmor da bi se, kada svane dan, mogao goloruk suprotstaviti Inejevim pokušajima da ga uništi!

Odmah je utvrdio da je oružje na zidu samo vešto izrađena kopija, nekorisna u pravoj borbi. Samo početnik bi se usudio da sa takvim mačem u ruci stane pred protivnika spremnog da ubije!

Inei će to pokušati, naravno. Zato i jeste važno da se prejutra ukloni iz kule, na način koji će ostati tajna za čuvere. Ne dopustiti protivniku nijedan trenutak za razmišljanje, uvek ga držati u neizvesnosti i nametnuti mu samo brzopleta, iznuđena rešenja: to su tri pravila na kojima se već vekovima zasniva taktika nindži.

Polu sata kasnije, Leslie ponovo otvori oči...

Kakav je to sad šum?

Kratak fijuk, kao kada se naglo otpusti duga, jaka opruga!

Skočio je na noge, spreman za akciju. Znao je šta je izazvalo taj šum i sada je sluhom sledio let teškog predmeta za kojim se odmotavalo jedno od njegovih svilenih užadi!

Nagnuo se kroz otvor u kamenom zidu, tražeći pogledom bačeno uže. Čak i u najidealnijim uslovima bilo bi teško na ovakav način pogoditi prozorčić na kuli, ali...

Tabasko je napravio čudo!

Kamen sa potpuno odmotanim užetom prolete samo nekoliko palaca od ispružene ruke nindže i muklo tresnu o zid, stopu ili dve ispod prozora.

Lesli skoči u tamu. Znao je da će uže ostati prebačeno preko jedne od poprečnih žica mreže; opasnost da ne uspe da ga uhvati bila je minimalna, ali je sada važno biti brz i delovati pre nego što stražari, upozoreni udarcem kamena o kamen, ne preduzmu nešto konkretno da ga zaustave!

Prsti se stegoše oko tankog užeta od svilenih niti, čvrstog gotovo koliko i čelično uže iste debljine. Već je znao gde će ga vezati, za zadržalu čeličnu šipku čiji kraj već vekovima štrči iz zida od grubo tesanog kamena.

Zapazio je još dok se ispred Ineja uspinjao spiralnim stepenicama; nijedan detalj, ma kako malo važnim se činio, ne izmiče pažnji nindže. Ostaje urezan u memoriju, za slučaj da u nekom budućem trenutku od

luči o tome da li će, možda, ninda umreti ili živeti...

Mreža koja mu je za vreme oluje tako dobro poslužila sada će biti na smetnji. On ščepa jednu žicu obema šakama i prekide je, kao da u rukama ima nit tankog konca.

Još nekoliko snažnih trzaja i ninda oslobodi prostor kroz koji će proći njegovo telo na kraju užeta. Još samo da proveri da li će se ono odmotavati bez zapinjanja, pa da pređe na najopasniji deo poduhvata.

Spiralne stepenice izvanredno će mu poslužiti za ono što smera. Preci gospodara Ineija nisu mogli ni sanjati da će one jednog dana biti pretvorene u neku vrstu lansirne rampe za jednog nindu!

Bez ijednog šuma Leslie se spusti za nekoliko jardi niz stepenice, otpuštajući uže za sobom, sve dok se slobodni kraj ne nađe u njegovim rukama.

Sklopio je oči; svaki detalj stepenica uz koje će sada juriti urezan je u njegovo pamćenje tako pouzdano da mu vid uopšte neće biti potreban. Štaviše, nekoliko naglih zaokreta mogli bi izazvati neželjenu vrtoglavicu koja će ga samo ometati u onome što namerava da izvede.

Nekoliko puta je udahnuo punim plućima, ispunjavajući krv kiseonikom kako bi telo bilo spremno za sagorevanje koje će u samo par sekundi osloboditi ogromnu količinu energije.

SADA!

Noge pod njim pokrenule su se kao klipovi u motoru sa unutrašnjim sagorevanjem. Poletio je naviše, povećavajući brzinu na svakom narednom stepeniku, sve dok nije osetio da mu vazduh zviždi oko ušiju.

Skočio je pravo napred u tamu, koristeći i dodatnu energiju koju je njegovom telu dala centrifugalna sila posle kretanja po spirali. Zahvaljujući nagibu stepenica, poletio je na više, prkoseći sili Zemljinje težine, dok se nevidljivo uže odmotavalo za njim.

Da li je dobro proračunao?

Da li je energija skoka dovoljno velika da zategne uže do njegove pune dužine?

Jer, ako nije, u jednom trenutku naći će se pedesetak sto pa nad tlom, bez ikakve sile koja bi mogla poslužiti kao sredstvo da se upravlja padom koji posle toga neizbežno nastupa!

Da li... da li...?

Ne!

Nije se prevario, ni ovoga puta!

Tanko uže zateže se pod težinom ljudskog tela zavitanog u tamu sopstvenom željom. To je onaj kratki trenutak mirovanja u kojem su sve sile gotovo idealno uravnotežene, kada biće sa slobodnom voljom do mere koju dopuštaju fizički zakoni može da odlučuje o onome što će učiniti u sledećem treptaju oka...

Ninđa ispusti uže, prepuštajući se sili Zemljine težine. Baš kako je i proračunao, tle je ovde tridesetak stopa pod njim, a on će se dočekati na noge tačno tri koraka iza leđa dvojice pažljivih stražara koji još uvek napeto zure naviše!

Da li su bilo šta primetili?

Putanja po kojoj je leteo bila je visoko iznad njihovih glava, ali su ga mogli opaziti na svetlijoj pozadini neba osvetljenog mesečinom...

Sem toga, njih dvojica nisu sami; još sedam strelaca drži spremne svoje lukove u nepravilnom krugu oko kule!

Pao je bešumno na tle i zgurio se, spreman na skok. Na bilo koju stranu, u napad na jednog od ove dvojice, u stranu da se ukloni od fijuka strele koja svakog trenutka može stići iz mraka...

Neverovatno!

Ti stražari su gluvi, slepi i neosetljivi!

Osmehnuo se, bešumno se povlačeći unazad, kao gušter, u zaklon žbunja. Ninđe ponekad i precenjaju svoje protivnike, očekujući i od običnih ljudi da poseduju oštrinu čula na kakvu su oni sami navikli.

Ti stražari su oprezni, ali njihov vid i sluh daleko je ispod oštine koju postižu ninđe. Nisu primetili ništa neobično, još uvek čekajući da se onaj koga čuvaju pojavi iz mraka na spiralnim stepenicama čiji najviši deo oni uopšte ne vide...

Utoliko bolje. Crno svilenom uže odaće Ineiju kako je ninđa umakao, ali će to biti tek ujutru.

A on je slobodan da potraži svoje prijatelje i povuče novi potez komplikovane igre čiji je cilj uništenje najveće bande trgovaca drogom u Istočnoj Aziji. Više od uništenja, zapravo; osim što će bandu obezglaviti, Lesli Eldridž ima nameru da potpuno razotkrije mrežu njenog poslovanja, kako se ne bi mogla oporaviti bar nekoliko godina.

Da bi to postigao, potrebne su mu informacije, i to informacije posebne vrste...

One koje u svojoj memoriji čuva gospodar Inei lično, suvi-

še oprezan da bi ih poverio hartiji ili magnetnom zapisu u memoriji računara!

Inei će, naravno, radije umreti nego da mu poveri te tajne. Mučenje neće pomoći, bez obzira što je svaki ninđa eksepert u izvlačenju podataka od ljudi koji ne žele da govore.

Postoji nekoliko načina da čovek izvrši samoubistvo bez ikakvog oružja. Time što će progutati sopstveni jezik, ili naporom volje prekinuti rad srca...

Inei poznaje bar jedan od tih načina. Ta vrsta smrti za njega će uvek biti lakši izlaz od gubitka časti.

On mora najpre slomiti Ineija, koristeći slabe tačke njegove psihe, dovesti ga do stanja u kojem ovaj više neće moći da se kontroliše. Idealna je situacija u kojoj će Inei reagovati samo golim instinktom samoodržanja, kao životinja.

Na žalost, on još uvek ne poznaje Ineijeve slabe tačke i otuda i taktika koju je odabrao. Ova noć mogla bi mu dati nekoliko odgovora na otvorena pitanja, pod uslovom da se približi Ineiju pre nego što ovaj otkrije da zarobljenik više nije među zidovima kule.

To ne bi trebalo da bude pre više teško... njegov protivnik

već je načinio prvu krupnu grešku: rasejao je svoje snage po ostrvu, umesto da ih koncentriše na zaštitu središta svojih operacija, u zamku po čijim bedemima se sada američki ninđa šunja.

Nagnuvši se preko ivice kamenog zida, ninđa potraži pogledom ulaz u ružnu unutrašnjost građevine sa blistavo osvetljenim prozorima.

Dva stražara. Naoružani klasično; gospodar Inei deli loše mišljenje koje japanske ninde imaju o vatrenom oružju.

Ako obiđe zamak duž bedema, naći će se nad samim ulazom, u visini osvetljenih prozora. U najgorem slučaju, nešto će moći da vidi iza njih. U najboljem, naći će način da uđe unutra i malo se poigra sa Ineijem i njegovim stražama...

Sklopio je oči, upijajući svim ostalim čulima utiske iz okoline. Ravnomerni koraci patrola koja obilazi bedeme duž spoljne staze, još jedna Ineijeva greška. Nekoliko zaseda u grmlju, čutljivih i nevidljivih, po stigle bi mnogo više.

Što ne znači da ih nema. Taj Hiroši je lukav i dobar borac, mnogo lukaviji od čoveka koji obično brine o Ineijevoj bezbedosti...

Nastavio je da puže duž bedema, pažljivo osmatrajući prostor ispred sebe. Napredovao je sporo; rasklimano staro kamenje ne daje siguran oslonac, neprestano preteći da se odromi.

Šta je ono tamo?

Ležeći na vrhu zida, ninda spusti kapke tako da ga ne mogu odati beonjače. Ispod njih pažljivo je proučavao mesto na bedemu koje mu je privuklo pažnju.

Neko tamo leži i strpljivo čeka. Zauzeo je mesto sa kojeg je ko zna kada pao prvi red kamena i njegovo telo sada popunjava tu prazninu, tako da bi manje oprezan čovek mogao doživeti veoma neprijatno iznenađenje...

Glava stražara okrenuta je prema nindi. To u znatnoj mери otežava zadatak, ali ga još uvek ne čini nemogućim.

Samo... šta ako je taj stražar jedan od Hirošijevih ninđi? Biće nemoguće iznenaditi ga, naravno. ali...

Uvek se može pokušati, zar ne. Lesli već duže vremena ima loše mišljenje o Hirošijevoj školi ninđucua i ovo je prilika da proverí svoje zaključke.

Prsti njegove desne šake strpljivo su pretraživali zid sve dok se među njima ne nađe

komad kamena željene veličine.

Sada ima sve što mu je potrebno za početak; važno je još da neopažen pređe narednih desetak jardi...

Glava osmatrača na zidu pokreće s tamo i ovamo u pravilnim intervalima, što Lesliju olakšava posao. Napredovaće po nekoliko palaca kad god pogled drugog čoveka bude uperen u suprotnom smeru.

Bilo je potrebno gotovo deset minuta za prvih pet jardi, ali je bezgranično strpljenje ne što što svaki ninda mora prvo da nauči.

Više vremena od toga biće potrebno za drugi deo puta, jer je sada zaista sasvim blizu, pa bi i najmanji šum mogao biti đavolski opasan!

Udahnuvši, on se pomeri još nekoliko palaca napred.

Ali...

Kakav je to zvuk?

Ritmični koraci velike grupe ljudi na stazi oko zamka... Šta to znači?

Patrola se izgubila na drugoj strani; ovo je neka druga grupa koja se verovatno vraća iz uzaludnog traganja po ostrvu...

Uzaludnog?

Koraci ljudi odaju mnogo toga onome ko ume da ih sluša;

ova grupa hoda tako kao da je veoma zadovoljna sobom...

Za koji trenutak izbiće iza ugla i zida i proći ispod njega, pa će moći da proverí svoj utisak. Njihov nailazak, međutim, pruža mu priliku da brže nego do sada savlada prostor koji ga razdvaja od drugog čoveka na zidu.

Da, on je podigao glavu i okrenuo se da vidi ko dolazi stazom.

Lesli se podiže na noge i načini hitar, bešuman skok. Pao je na vrhove prstiju ruku, amortizujući samo njima energiju skoka i dopuštajući, kao dobro uvežban gimnastičar, da mu se telo lagano spusti u ležeći položaj dok ruke nose čitavu njegovu težinu.

Drugi čovek na zidu sada nije dalje od tri jarde. Jedan sličan skok biće dovoljan da ga dosegne kada dođe trenutak za to.

Naravno, on mora biti spreman za to; uvek se može dogoditi da Ineijev čovek skrene pogled na ovu stranu. Mora ga videti u tom slučaju... sem ako nije poluslep...

Grupa ljudi sa kopljima izbi iza ugla zida. Trojica napred, za njima dvoje zarobljenika, potom još trojica kopljanika.

Korak iza njih visoka i snažna prilika odevena u crno od glave do pete.

Još jedan Hirošijev ninđa!

Jedan od boljih očevídno, čim je uspeo da uhvati Tabasko Pita i Sumiko...

Događaj sa kojim je od početka računao kao sa veoma verovatnim, iako se intimno nadao da će dvoje prijatelja uspeti da ga izbegnu...

Prednost nindži nad običnim ljudima između ostalog je i u tome što ne dopuštaju da im osećanja i nadanja umanje objektivnost u proceni situacije. Lesli je od početka računao sa opasnošću da Sumiko i Tabasko Pit budu uhvaćeni; ma kako malo mu se to dopadalo.

Naravno, postoji i druga strana medalje. Ma kako apsurdno to izgledalo, njih dvoje biće najsigurniji u Ineijevom zatvoru!

Sve do sada postojala je realna opasnost da neki od japanskih nindži hladnokrvno ubije jedno ili oboje. Ineiju se neće žuriti da to učini; on će umeti da proceni koliko vredi pretnja koju će neprestano držati nad glavom svog protivnika.

Imao je vremena za samo jedan kratak pogled na lica Sumiko i Tabasko Pita; mora neprestano držati na oku protivni

ka koji leži na zidu, gotovo nadohvat njegove ruke...

Lica su im spokojna. I jedno i drugo znaju koliko vrede Ineiju; lako se može dogoditi da su naslutili kako ih je Lesli sve snu uklonio iz igre da bi mogao slobodnije da deluje.

Zadržao je dah dok je ninđa prolazio ispod njega. Njemu se ne bi moglo dogoditi da prođe pored dvojice ljudi na zidu, a da ne primeti nijednog...

Naravno, ovaj je još mlad i nedovoljno iskusan, ako se to uopšte sme reći za jednog ninđu. Zadovoljan sobom; a to osećanje ume da umanjuje opreznost!

Neka prođu ispod svoda kapije; čim okrenu leđa zidu, on će krenuti u napad...

SADA!

Podigao se od zida i skočio; ne pravo napred, već malo ukoso, pružajući ruke prema vratu čoveka koji još uvek ne zna da mu je ostalo svega još nekoliko sekundi života!

Kao i uvek, skok američkog ninđe pravo je čudo koordinacije i preciznosti; žrtva je shvatila da se nešto događa tek kada su se dve čelične šake sklopile oko njenog vrata.

Skok je bio tako proračunat da oba tela zbacj sa zida na stazu oko bedema, van vidnog

polja ljudi ispod zgrade. Za sva ki slučaj; Lesli nije mogao unapred biti siguran da će brzo i bez šuma savladati protivnika...

Palj su na tle onako kako je Lesli i zamislio; najpre glava protivnika, potom njegovo telo, a za njim dodatni teret tela američkog ninđe.

Ljudska kičma nije građena da izdrži takvu vrstu opterećenja; uz suv prasak, dva pršljena se razdvojiše, kidajući kičmenu moždinu!

Lesli se uspravi i hitro pređe pogledom po okolini. Nikakve reakcije na ovo što se trenutak ranije dogodilo; uostalom, haragei bi ga već upozorio da mu preti kakva neposredna opasnost.

Telo žrtve nestade iza najbližeg žbuna. Lakim skokom, ninđa se ponovo nađe na zidu, prateći pogledom grupu sa zarobljenicima.

Sada mora potražiti načina da im se približi. Ineijev razgovor sa Sumiko i Tabasko Pitom mogao bi biti veoma zanimljiv...

* *

— Odlazite — leno reče gospodar Inei, mahnuvši rukom. — Dosadne ste mi!

Igračice se nečujno povukoše, muzičari za njima. I jedni i drugi znali su da Ineiju nema pomoći kada je ovako loše raspoložen. Čak i mala Haruna koja je klečala pred njim sa očima punim obožavanja nije privukla više od jednog rasejanog pogleda.

— Dakle, Hiroši? Neka nova ideja?

Učitelj nindži se smerno nakloni. Odgovor se čitao na njegovom licu pre nego što je otvorio usta da progovori.

— Ne, gospodaru. Još uvek mislim da je moj plan ostvarljiv!

— Ostvarljiv! — prezrivo frknu Inei. — Naravno da je ostvarljiv! Do đavola, želim plan koji ne zahteva da srušim polovinu zamka u eksploziji!

— Samo tu staru kulu, gospodaru Inei. Ona...

— Ta stara kula diže se u nebo da svima pokaže moć moje porodice, Hiroši! Onoga časa kada se sruši, nestaće i te moći! Da li sam bio jasan?

— Da, gospodaru.

— Vrlo dobro. Smisli nešto bolje od pola tone dinamita, Hiroši!

— Da, gospodaru...

Hiroši se povuče korak unazad, zabrinutog lica. Inei se osmehnula, rasejano prinoseći usti-

ma nekoliko zrna nara sa Haru ninog poslužavnika.

— Hajde, Hiroši! — reče kroz smeh. — Priznaj da ne smeš da pođeš u direktni napad!

— Gospodaru Inei! — promuća Hiroši uvređeno.

Inei nastavi da se smeje grohotom. Uvređeni Hirošijev ton govorio je ono što je i želeo da čuje; učitelj nindži oklevao je da stavi na kocku život svojih učenika.

— On je nenaoružan — nastavi Inei izazivački — ako ne računaš one bezvredne mačeve... Sam je u toj kuli, zar ne? Zašto se vas nekoliko ne uspne stepenicama i ne ubije ga čim dan svane?

— To ne bi bilo časno, gospodaru!

— A mina pod kulom bi bila časna?

— Ništa manje časna od groma, gospodaru Inei!

Inei nabra obrve. Da, otišao je predaleko; Hiroši može da proguta mnogo toga, ali neke granice ipak postoje...

— Da, verovatno je tako — reče pomirljivo. — Prokletstvo, ne možemo čekati da umre od žeđi na toj kuli... ni to ne bi bilo časno...

— Rekao sam vam, gospodaru... eksplozija bi mogla izgledati kao nesrećan slučaj, pogo-

tovu ako nastradaju i neki od naših ljudi dok pakuju dinamit u podzemlju kule...

— Hiroši, pomeneš li još jednom tu glupost, tako mi boga, narediću da te vežu za sanduk dinamita i svojom rukom zapaliti fitilj!

Neko zakuca na vrata od finog drveta. Hiroši priđe i povuče ih u stranu.

— Šta se dogodilo, Ozava?

— Uхватili smo dvoje ljudi kod kule, sensei Hiroši... Siguran sam da su pomagali američkom nindži.

— Ah! — javi se iz svog ugla Inei. — Neko je nešto konačno uradio na ovom ostrvu lenština! Rekao si dvoje ljudi, Ozava? Da li to znači ono što ja mislim da znači?

— Da, gospodaru... Muškarac i devojka. Veoma lepa devojka, ako smem da primetim...

»Prokleti sin proklete kućke!«, pomisli gnevno Hiroši posmatrajući okruglo Ozavino lice. »Misli da preko mojih leđa stekne naklonost gospodara Ineija, je li? E, pa videćemo mladiću... Tu igru Hiroši igra mnogo duže od tebe!«

— Veoma lepa, hm? Uvedi ih, Ozava, uvedi!

Hiroši se izmače korak unazad, prihvatajući rukom dršku

mača. Sa zarobljenicima se nikada ne zna, iako Ozava svakako nije zaboravio da ih pretrese.

Pomagači jednog nindže moraju biti opasni borci, iako Hirošiju nikako nije išlo u glavu kako je Lesli Eldridž svoju tajnu mogao poveriti ženi!

Ljubav, naravno... Glupi beli đavo!

Dok je ta devojka u njihovim rukama, moći će od njega da dobiju sve što požele... Inei već razmišlja o tome, vidi se to po sjaju u očima dok zadovoljno gladi bradu.

Glupi, ah, glupi Amerikanac!

Da, devojka je zaista lepa. I više nego lepa, ona...

Hiroši opomenu sebe da pažnju obrati najpre na muškarca divovskog rasta, zarobljenika od koga se pre može očekivati napad nego od sitne i krhke devojke...

Ne, Ozava ga drži na oku. Može sebi dopustiti nekoliko trenutaka uživanja...

Čak ni bezoblična odeća zaštitne boje ne uspeva da prikrije raskošnu lepotu tela, savršeno izvajane bokove, krupne i prave dojke slobodne ispod nemarno raskopčane košulje. Lice nebeske lepote i oči, kao dva duboka tamna jezera u koje bi

se moglo tonuti danima i noćima, a da se ne dopre do dna...

Ima u sebi japanske krvi, to i objašnjava tu nadzemaljsku lepotu. A opet, izazovna je kao žene sa Zapada, one vrste koje u muškarcu bude neutoljivu žeđ!

— Ah, ah! — promuklo se javi Inei.

Hiroši se prenu iz maštarija o svojim rukama na tim grudima. Da, ako neko dobije devojku, biće to gospodar Inei. I nikor drugi.

Proklet bio! Prokleti matori jarac!

— Priđi, devojko — govori Inei prigušenim glasom. — Priđi, nemoj se bojati...

»Kao mačka koja se igra sa ulovljenim mišem«, pomisli Hiroši sa zavišću. »Dovoljno je da mahne rukom i dobiće je... a ja... ja mogu samo da sanjam o njoj...«

Devojka načini nekoliko koraka u pravcu Ineija, ponosno uzdignute glave.

— Bliže! — zapovedi ovaj.

Još dva koraka. Inei sada punim plućima udiše miris njenog tela.

— Prava lepotica! — kaže, a oči mu blistaju. — Ozava, zaslužio si bogatu nagradu za ovaj plen...

— Da, gospodaru Inei...

Džinovski Amerikanac napinje mišiće. Iza njega, Ozava se diže na nožne prste, spremna da ga zaustavi ako pokuša nešto što ne bi smeo...

— Svuci se — govori Inei. Vrlo tiho.

— Ako je samo dotakneš svojim prljavim šapama... — započe plavokosi kroz zube.

— Ozava!

Ineijev glas odjeknu kao prasak biča. Vrh vakizašija dotakne potiljak Amerikanca; jedan pokret i on će kao vreća pasti na pod.

— Budi miran, Pite.

Glas devojke je pribran, gotovo ravnodušan. Inei gleda u njeno lice sa neskrivenim divljenjem.

— Mudra devojka! — kaže sa osmehom. — Vrlo mudra... Hajde sada da vidimo i koliko si lepa...

Hiroši proguta pljuvačku. La gano, ali bez oklevanja, prsti lepotice otkopčavaju košulju.

Zbacila je na pod, ponosno isturajući grudi. Kao isklesane od mermera, a opet tople i poželjne, sa bradavicama kao dve sveže jagode.

I bezoblične pantalone spuznuše na pod i ona iskorači iz njih, sa rukama na bokovima. Minijaturne crne svilene gaćice

trenutak kasnije padoše malo dalje.

Mrtva tišina, narušena samo teškim disanjem džinovskog Amerikanca...

— Okreni se — promuklo reče Inei. Hiroši nesvesno obrisa sa brade pljuvačku iz otvorenih usta.

Jedna luda ideja rodi se u njegovoj glavi. Ozava je dovoljno blizu da mu može odseći glavu jednim zamahom katana... Trzaj će zariti vrh njegovog vakizašija u potiljak Amerikanca, a gospodira Ineija će baciti na pod šuriken lansiran istovremeno iz druge ruke.

Posle toga on, Hiroši, ostao bi sam sa dve nage devojkice. Haruna bi imala šta da vidi i nauči kada se on svom snagom zarije u telo vanzemaljski lepe i zrele žene!

Ne bi mu to uspelo, naravno. Ljudi pred vratima odmah bi shvatili da se nešto događa i...

Inei obližnu usne. U očima mu se videlo da je već doneo odluku.

— Hiroši, izvedi Amerikanca napolje i dobro pazi na njega!

— Hai!

Ozavino lice blista. Ne samo zato što će posmatrati gospodara Ineija kako uzima tu divnu ženu, ili što će on sam dobiti

Harunu. To je znak poverenja gospodara Ineija, onog poverenja koje je Hiroši izgubio!

Hiroši isuka katana i stavi vrh Amerikanca pod bradu, gle dajući ga pravo u oči. Na trenutak je pomislio da je ovaj potpuno poludeo i da će ipak pokušati da napadne; samo lud čovek može imati ovakav izraz u očima!

— Pite!

— A-ahhh!

Plavokosi duboko uzdahnu i pođe prema vratima, nalik dre siranom psu koji mora da posluša glas svog gospodara uprkos ukorenjenom instinktu.

Hiroši baci još jedan pogled za sobom pre nego što je zatvorio vrata prostorije.

Prozor u dnu ođaje nije obezbeđen spolja. Trebalo bi da upozori Ozavu na to...

Ali, do đavola sa njim! Taj mladić misli da je pametniji od njega... neka onda to i pokaže!

— Stani tu! — zopovedi Amerikanca, pokazujući zid preko puta sebe. Ovaj se resignirano pomeri do pokazanog mesta i nasloni na zid.

Ljudi u predvorju se zgledaše i povukoše i sami nekoliko koraka. Već su poznavali Hirošijeva raspoloženja i znali da je mudro biti što dalje od njega...

A Hiroši je napeo sluh, pokušavajući da dočara u mašti ono što se zbiva sa druge strane vrata. Da li je gospodar Inei već bacio devojkicu pod sebe, ili joj tek dopušta da ga polako miluje, produžujući uživanje?

Hmmm... kakav je to neobičan šum?

Liči na duboki uzdah, pomešan sa jecajem... Mora da se Inei svom silinom zario u nju, proklet bio...

Koraci?

Nesigurni koraci koji se približavaju vratima...

Hiroši steže dršku mača. Događa se nešto što nije smelo da se dogodi, reče mu osećaj za opasnost, nešto što...

Vrata skliznuše u stranu i Ozava se pojavi na njima, buleći razrogačenim očima u Hirošija.

— Ozava! Šta se...?

Mladić otvori usta da progovori, ali ne uspe. Umesto reči, iz grla mu navre debeo mlaz svetlocrvene krvi iz pluća probijenih nečim ostrim!

Jednim skokom, Hiroši se stvori u odaji sa isukanim mačem u ruci. U prolazu je odgrnuo Ozavu u stranu i ovaj se stropoštao kao posečeno drvo...

— Gospodaru Inei!

— Zatvori vrata, sensei Hiroši — reče Leslie Eldridž. — Tvoji

gospodar ima da ti kaže nešto veoma važno...

*
* *

Hiroši lagano spusti mač, naglo ispuštajući vazduh iz pluća dok je pogledom proučavao prizor pred sobom.

Naga devojkica drži Ozavin vakizaši Ineiju pod grlom, Haruna kleči u uglu, obema rukama pritiskujući usta da ne bi vrisnula.

Lesli Eldridž stoji pred njim, sa Ozavinog katana još uvek kaplje svetlocrvena krv. Na licu Amerikanca lebdi osmeh; on se očividno veoma dobro zabavlja...

— Zatvori, Hiroši — ponovi on. — Tvoji ljudi pred vratima postaju nervozni, a to može škoditi najpre gospodaru Ineiju, pa tebi!

Krećući se veoma sporo, Hiroši diže ruku prema vratima, ali džinovski Amerikanac, široko se cereći, prođe kraj njega, zatvarajući vrata za sobom.

— Fino! — reče. — Sad možemo da razgovaramo na miru!

Hiroši vrati mač u korice, tražeći Ineijev pogled, ali je gospodar i dalje gledao u pod između svojih prekrštenih no-

gu, kao da ne primećuje šta se zbiva oko njega.

Devojka se uspravi i dobaci vakizaši plavokosom. Oblačila se žurno, ali to njeno telo nije činilo ništa manje lepim.

Američki ninda gledao je Hirošiju u oči.

— Hoće li tvoji ljudi biti mirni, sensei?

— Da. Oni su svesni situacije.

— Vrlo dobro. Sedi, Hiroši. Tamo, pored gospodara.

Hiroši se lagano pomeri na pokazano mesto i sede, prekrštajući noge.

Inei to kao da nije primetio. Pogled mu je, vide sensei, ukočen i staklast, kao kod čoveka u šoku.

— Gospodaru Inei — reče Leslie — vreme je.

Japanac diže pogled.

— Vreme? Za šta?

— Zaboravio si zbog čega sam ovde?

— Aaahhh?

— Tvoji poslovi — podseti Leslie ledenim glasom. — Oni moraju prestati... a da bih bio siguran da će tako biti, ti ćeš mi dati sva imena i sve adrese ljudi u tvojoj organizaciji i organizacijama tvojih saradnika.

Inei se kreštavo nasmeja.

— Govoriš gluposti, čoveče. Posao poput ovoga ima ogrom-

nu inerciju... Ne verujem da na ovoj planeti postoji sila koja bi ga sada mogla zaustaviti. Dosledno milioni ljudi učestvuju u njemu i takva jedna organizacija je večita, zato što se uvek obnavlja...

— Ti si njena glava, Inei — podseti ninda. — Telo bez glave ne može da živi.

— Ovo može — sleže Inei ramenima. — Ne shvataš... ako ubiješ mene, doći će neko drugi potrajaće izvesno vreme dok se ne završe borbe oko mog mesta, ali će ga neko sigurno zauzeti.

— Neće ako i on umre, Inei. Ovoga puta ići ću do kraja. Umreće svako ko ima bilo kakve veze sa tobom.

— I opet će se naći neko ko će poželeti da uskoči u igru! — grleno se nasmeja Japanac. — Kao legenda o zmaju sa stotinu glava; odsečeš li jednu, na njenom mestu izniknu tri nove.

— On je u pravu, Les — tiho reče devojka.

— Znam, ali to ne znači da treba odustati, zar ne?

— Ne, nipošto — osmehnula se ona. — To samo znači da nećemo skoro videti San Francisko...

Hiroši upitno pogleda u Ineja. Njegovo lice sada je ponovo tvrdo, oči hladne. Lice na

kakvo je navikao, oštro i nepopustljivo.

Uzdahnuo je. Inei neće pristati na sporazum, naravno. A to, jednostavno, znači da će njih dvojica uskoro umreti...

— U redu — reče Inei. — Gde smo sada?

— Ja još uvek čekam — i lice američkog nindže bilo je tvrdo i nepopustljivo.

Hiroši se okrete Ineiju.

— Gospodaru, mogu li ja nešto da predložim?

Inei se osmehnu.

— Meni ne. Možeš predložiti Eldridžu, on drži sve konce u svojim rukama...

— Eldridž?

— Naslućujem šta ćeš predložiti, sensei Hiroši... Želiš da se boriš sa mnom umesto gospodara?

— To je nešto što zahteva moja čast — dostojanstveno od vrati Hiroši.

— Znam. Imaćeš priliku za borbu. Najzad, i ti si, u neku ruku deo organizacije zar ne, iako samo obučavaš nindže za njul!

— Ne dopuštam — reče Inei čvrsto. — Borba neće biti potrebna.

— Siguran si? — razočarano se javi plavokosi džin. — A ja sam se tek zagrejao!

— Zašto? — upita Leslie.

— Reći ću ti ono što želiš da doznaš... iako i dalje tvrdim da od toga nećeš imati mnogo koristi...

— Gospodaru! — pobuni se Hiroši.

— Tišima. Nije u pitanju strah od smrti, Hiroši, ma šta ti mislio...

— Da čujemo — osmehnu se Leslie.

— On samo kupuje vreme, ortak — javi se plavokosi koji je u međuvremenu prišao prozoru. — Njihovi ljudi se okupljaju.

— S tim smo i računali — sleže američki ninda ramenima. — Neka ih; neće napasti sve dok im je gospodar u našim rukama.

Inei je strpljivo čekao da se završi ta kratka razmena mišljenja. Progovorio je tek kada je Leslie ponovo pogledao u nje ga.

— Ne kupujem vreme, Amerikanče. Ti si taj koji treba da misliš kako ćeš izaći odavde... ako me ubiješ.

— Ništa novo, Inei. To znamo od početka. Pređi na stvar.

— Na posao.

— Da?

— Posao — ponovi Inei. — Gosvorim o poslu.

— Da li sam te dobro shvatio? Nudiš mi posao?

— Tačno. U našoj organizaciji uvek ima mesta za sposobne ljude. A što se nagrade tiče...

— Da?

Inej se hladno nasmeši. Ovo je bio razgovor kakav je mnogo puta vodio.

— Ti reci cifru, Eldridž.

— Milion dolara?

Inej sleže ramenima.

— Prihvaćeno.

Tabasko Pit grohotom se nasmeja.

— Ortak, koliki je moj udeo u tom kolačiću?

— Pitaj Ineija — smejaao se i Lesli. — Milion je samo za mene, zapamti!

Hiroši pogleda Ineija. Njegovi kapci su nervozno treperili, najbolji znak da je ljut zbog očigledne poruge na svoj račun.

I Eldridž je to primetio, jer mu se lice naglo uozbiljilo. Gleđao je pažljivo Ineijevo lice kao da pokušava da mu pročitamisli.

— Igra je gotova — reče tiho. — Moraš odlučiti, Inei. Govoriš, ili ne?

— Ne.

Kratak odgovor. Vrlo jednostavan; kao da njih dvojica govore o sasvim običnim stvarima, a ne o životu i smrti.

Tabasko Pit početiho da zvižduće, sa rukama zavučenim duboko u džepove. Gest je bio jasan: ova scena će potrajati...

— Hiroši — reče Lesli iznenađeno. Japanac se trže.

— Da?

— Šta misliš o odluci svoga gospodara?

— Jedina moguća.

— Misliš, dakle, isto što i on?

— Da.

Nekoliko trenutaka mrtve tišine. Jedino što se čulo bilo je uplašeno disanje devojk koja je čučala u uglu.

— Idemo onda — reče Lesli. — Inei, ustani.

— Kuda me vodiš? — izraz na licu Japanca bio je podsmešljiv. — Možeš me ubiti i ovde, ako to hoćeš...

— Treba da nam pokažeš nešto, Inei.

— A to je...?

— Podzemlje one kule u koju si me onako ljubazno odveo kada smo se prvi put sreli.

Ineijevo lice i dalje je bilo nasmevano.

— Podzemlje? Tamo nema ničega...

— Onda nećemo ništa naći — sleže ramenima američki ninda.

— Zbog čega, onda, idemo?

— Da prošetamo — nasmeja se Lesli. — Pite, ti si pret-hodnica, za tobom će ići naš ljubazni domaćin, zatim Sumiko, i na kraju Hiroši i ja...

Inei se bez reči diže sa mesta i pođe prema vratima. Tabasko Pit je morao požuriti da bi do pokretnih vrata mogao stići pre njega.

— Mesta, momci! — zapovedi prelazeći pogledom po napetim licima reda Ineijevih ljudi koji su čekali sa podignutim oružjem. — Vaš gospodar dolazi!

Nije bilo sigurno da su ga uopšte razumeli, ali je, srećom, Ineijev gest bio veoma jasan. Spuštajući oružje, oni se razmakoše da propuste kratku kolonu.

Spoljno dvorište bilo je puno ljudi, odevenih i naoružanih na brzu ruku. Žamor se utišao kada se grupa pojavila na osvetljenom prostoru ispred vrata.

— Gle, kolika poseta — veselo reče Tabasko Pit. — Koliki će biti prihod od ulaznica, gospodaru Inei?

Japanac ne odgovori. Sledeći pravac njegovog pogleda, Lesli primeti kako se jedan čovek u crnoj odeći povlači u gomilu kao da želi da izbegne da bude primećen...

Sumiko klimnu glavom na njegov upitni pogled, znak da je i ona primetila šta se dogodilo. Inei je imao još nindi i njihova reakcija se morala očekivati.

Nekoliko puta Lesli se osvrnuo, tražeći pogledom priliku u crnom, ali je nije ugledao. Nije zapravo ni očekivao da će videti nindu...

I on sam umeo je da se načini nevidljivim kada je to potrebno, zar ne?

* *

Gomila ostade u dvorištu dok se mala grupa uspinjala prema kuli, ali je Lesli znao da je i to varka; nekoliko odabranih ljudi već se šunja kroz tamu, spremna da iskoristi prvu priliku za napad.

— Hiroši...

Japanski ninda ga pogleda. Verovatno je i njemu nešto slično već palo na pamet, jer se često osvrtao unaokolo, hodajući na onaj karakteristični način koji iskusnom oku odaje punu koncentraciju.

— Da?

— Hodaj tako da zakloniš Sumiko... Pit je već dovoljno zaštićen telom gospodara Ineija, nadam se.

— Bojiš se napada?

— Da. A ti?

Japanac klimnu potvrdno glavom.

— Neki od nas — reče — misle da je slava važnija od života ljudi koje čuvamo. Oza-va je bio takav, onaj koga si maločas ubio.

— A koga za to treba kriviti ako ne njihovog učitelja?

Hiroši sleže ramenima.

— Možda sam ja loš učitelj — odgovori.

— To svakako. Bio je dovoljan jedan udarac da ubijem Ozavu, a on je, koliko znam, bio tvoj najbolji učenik.

— Bio je.

Ispred njih, Inei iznenada za-
stade i podiže ruku.

— Hiroši! — uzviknu. — Ko je to pred nama?

Japanski ninda mu priskoči, sa rukom na maču. Pogledom je pretraživao tamu ispred njih.

— Strelci — reče. — To su strelci koji još uvek čuvaju kulu, gospodaru Inei.

— Zašto su oni još tu? Uklo-nih ih, Hiroši!

Lesli je stajao korak iza njih, prisluškujući razgovor dvojice Japanaca. Intervenirao je u trenutku kada je Hiroši već

otvarao usta da izda naređe-nje...

Odskočio je pravo uvis, po-
gađajući stopalom desne noge Ineija u široka pleća; iza nje-ga, Tabasko Pit reagovao je na sličan način, ali je bio utoliko nežniji što je Sumiko sa obe ruke povukao na tle i zaklonio je svojim telom.

Bilo je razloga za tu fanta-
stično brzu reakciju; uostalom, i Hiroši se bacio na levi bok gotovo u istom trenutku kada se Lesli pokrenuo...

Devet razloga, za one koji vole preciznost.

Devet strela odapetih pra-
ktično u istom trenutku. I je-dan šuriken, bačen delić seku-
nde kasnije da bi se sreo sa
grudima američkog ninde u ča-su kada ovaj odskoči da bi se uklonio sa putanje strela na-menjenih njemu!

Kako je moguće izbeći tom
baražu oštarih čeličnih šiljaka; kako je, uopšte, moguće naslu-titi da se napad sprema?

Odgovor na oba pitanja je isti: haragei...

To je ime koje su ninde dale kompleksu signala iz okoline koji upozoravaju i na najmanje promene u opštoj atmosferi jednog mesta. Tvrdi se da haragei nastaje kao rezultat potpunog sjedinjenja ninde sa svojom okolinom i to bi moglo biti tačno.

I Leslie i Hiroši, pa donekle čak i Inei i Sumiko, raspolagali su tom sposobnošću. S druge strane, Tabasko Pit je u toku ovih godina druženja sa ninđom naučio da reaguje na prvi pokret tela svog prijatelja.

Nijedna od devet strela ne pogodi cilj, njih osam odlete u tamu, a deveta ostade u Lesliejevoj čvrsto stisnutoj šaci. Samo za sebe, i to je pravi podvig; zgrabiti u letu tanku šipku koja je munjevitom brzinom dojurila iz mrklog mraka!

Šuriken je, međutim, predstavljao mnogo konkretniju i veću opasnost. Bilo je prekasno i zato suviše opasno da ponovi trik izveden prethodnog dana i čeličnu zvezdu odbije oštricom Ozavinog mača. Još uvek ga je

držao u ruci, kao slabu zame-nu za svoj sopstveni katana.

Šta učiniti?

Ima li uopšte vremena da se nešto učini?

Drvena šipka strele preslaba je da zadrži šuriken bačen rukom ninde. Oštre ivice zvezde prerezaće je, a da šuriken i ne uspori svoj smrtonosni let!

Vrh od čelika mogao bi možda...?

Vrh strele?

Luda ideja, ideja kakvu može da rodi samo očajanje!

Ipak, to je jedino što nindi preostaje!

Bio je potreban samo hiljaditi delić sekunde da sve ove misli prolete kroz glavu ninde i on dospe do odluke. U narednom deliću sekunde ruka je poslušala komandu mozga, vođena munjevitim proračunom koji je na osnovu zujanja šurikena u tami odredio njegovu putanju i položaj vrha strele koji treba da ga sa te putanje skrene!

Greška od jednog desetog dela inače znači gotovo sigurnu

smrt, jer je šuriken usmeren tačno u srce ninđe!

Lesli steže zube. Ninda mora uvek biti spreman da umre, ali...

Udarac čelika o čelik... čitava fontana plavkastih iskrica u tami!

Padajući naniže, Lesli ispusti strelu iz utrnule ruke. Znao je da drugi šuriken stiže odmah za prvim i da će takođe biti namenjen njemu!

Izvio se u vazduhu, prkoseći zakonu gravitacije. Telo mu nije palo gde se to moglo očekivati, već stopu desno od tog mesta!

Samo je jednim stopalom do takao tle i odbacio se dugim skokom pravo napred. Noge mu gotovo dotakoše Ineijeva ramena, ali sada više nema vremena da razmišlja o njegovoj bezbednosti!

Hiroši je takođe u skoku, sa isukanim mačem. Zaista, pravo je čudo kako mozak ninđi tako različitog porekla može raditi na gotovo isti način!

Skok ih dovede do podnožja

stepenica kule, tamo gde su, u niskom kamenom zaklonu, klečali strelci, već sa novim strelicama na tetivama lukova...

Lesli zapravo nije ni gledao u njih. Jedan kratak pogled rekao mu je da strele neće poleteti bar još dva ili tri deseta dela sekunde; strelcima neće biti dato toliko vremena da ostvare svoju zamisao...

Pogled američkog ninđe bio je usmeren u tamu, prema mestu odakle su maločas doleteli šurikeni, jer od skrivenog ninđe i njemu i Hirošiju prethodi deset puta veća opasnost nego od svih ovih ljudi sa lukovima.

Nema ga, reče haragei. Povukao se, shvativši da njegov iznenadni napad nije uspeo...

On će bez sumnje napasti ponovo, ali ne odmah. Za to vreme...

Nalik koscima koji su jedan pored drugog ušli u njivu zrelog žita, dvojica ninđi zamahuše mačevima.

Katana ima karakteristični zvuk kada reže vazduh; taj zvuk je još strašnji kada oš-

trica pogodi ljudsko meso i ko sti...

Delovi tela kao pljusak pole teše na sve strane: tamo odsečena glava, ovamo ruke koje još stežu luk, creva prosuta po kamenim pločama iz trbuha otvorenog dugim potezom mača.

Sve je bilo gotovo za nekoliko sekundi. Poslednji od devetorice strelaca podiže glavu, zapanjeno pogleda oko sebe i tiho zajeca pre nego što mu život iscuri zajedno sa krvlju iz duge rane na grlu.

Dvojica nindži se pogledaše dok su brisali svoje mačeve o odeću oborenih žrtava.

— Gde je moje oružje, Hiroši? — tiho upita Leslie.

— Krenuo si dobrim putem — osmehnu se Japanac. — Ispod kule.

Obojica skretoše pogled, pre tražujući okolinu. Novi napad mogao je uslediti svakog trenutka, iako je Leslie bio uveren da će njihov nevidljivi protivnik ipak sačekati neku povoljniju priliku.

— Ko je to bio?

Hiroši zavrte glavom.

— Neko od koga to nikada ne bih očekivao. Zove se Oši.

— Oši? — javi se Inei iz njih. — Siguran si?

— Potpuno, gospodaru.

— Oši — promrmlja Inei. — Sad bar znamo da taj momak brzo misli... Kao što vidiš, Eldridž, neki već misle da je došlo vreme da zauzmu moje mesto.

— Bilo je to lukavo smišljeno. Da je plan uspeo, sada bi on bio glavni u čitavoj organizaciji — klimnu Leslie glavom.

— Šteta što nije uspeo — promrmlja iz tame Tabasko Pit.

Hiroši ga ošinu pogledom. Inei se samo kratko nasmeja.

— Sklonimo se odavde — tiho reče Sumiko. — Novi napad može uslediti svakog trenutka...

Hiroši je stajao, tražeći pogledom Ineijeve instrukcije.

— U kuli ćemo biti sigurniji — podseti Leslie. — Naredi Hirošiju da nas povede dole, gospodaru Inei!

Inei je stajao, pre nalik statui nekog neznabožackog ido-

la, nego živom čoveku.

— Ko ti je rekao — upita gotovo šapatom — za prostorijske u podzemlju?

— Nešto stare knjige o građenju zamka ove vrste... a nešto i ti sam, gospodaru Inei?

— Ja? Kako je to moguće?

— Pretpostavljao sam da pod kulom postoji prostorija u kojoj čuvaš najvrednije od plena koji tvoja porodica skuplja generacijama, Inei. Ti si mi sad rekao da ima više prostorijske... i uverio me da bi njihovo pretraživanje moglo biti veoma zanimljivo...

— A jah! — nasmeja se Inei. — Ipak smo došli do pravih stvari, zar ne? Ono sa milion dolara, bila je samo proba... ti hoćeš sve, Eldridž!

— I više od toga...

— Više?

— Da, Inei. Želim više od tvog bogatstva, ma koliko ono bilo... želim tvoj život!

*

* *

Tabasko Pit s naporom povuče debelu poprečnu gredu

preko vrata kule i okrete se da bolje pogleda prostorijske u kojoj su se zatekli.

Sumiko podiže svoju baklju i crvenkasta svetlost zaigra po zidovima i svodu od grubo tesanog kamena.

Ineijevo lice ima čudan izraz, primeti Leslie...

Ili ga je prevarilo treperenje slabe svetlosti?

Ne, nije. Inei nešto sprema; kao i svi veliki majstori jakuze, i on ima još ponekog asa u rukavu, sasvim sigurno.

Šta će to biti ovoga puta? Starinski mehnizmi u podu i zidovima, zamišljeni da uklone radoznalce koji njuškaju po unutrašnjoj odaji kule?

Ili možda neka savremenija zamka, zamka u kojoj glavnu ulogu igra elektronika?

I jedno i drugo, najverovatnije. I nešto treće, četvrto i peto; Inei neće tako lako i bez borbe odati svoje najbolje čuvar tajne!

Posmatrao je ispod oka ponašanje dvojice Japanaca. Oni ga prvi moraju upozoriti da se nešto sprema, jer bi upozorenje

harageija moglo stići suviše kasno.

Inei se okrete i pogleda ga pravo u oči, sa zagonetnim osmehom na licu.

— Stigli smo, Eldridž. Šta sada?

— Ti si na potezu, gospodaru Inei. Iz ove prostorije može se ići dublje, u temelje kule, zar ne.

— Svakako. Međutim, predlažem da još neko vreme ostanemo ovde. Hiroši!

— Da, gospodaru?

— Biće nam potrebno više svetlosti. Pobrini se za to!

Više svetlosti?

Već naslućuje kakav je Ineijev plan. Ova niska prostorija pretvoriće se uskoro u arenu novog obračuna!

Hiroši bez žurbe obilazi unakolo, paleći baklje zataknute u nosače na zidovima. Svetlost je sada krvavo crvena; ponegde, gde je pod neravan, čini se da su razlivene čitave lokve krvi...

Tabasko Pit zateže svoje moćne mišiće, tako da mu kosti

bučno pucketaju. I on je već osetio da će biti borbe.

Ineijev položaj pokazuje mu pravac iz kojeg će doći još uvek nevidljivi protivnik. Tamo, u onom uglu, bez sumnje se nalazi tajni prolaz do prostorija na nižem nivou.

— Sve je spremno, gospodaru Inei — tiho kaže Hiroši.

— Vrlo dobro...

Japanac zamišljeno trlja šake, zagledan nekud u pod. Zaret dubokim mislima.

Podigao je glavu i zagledao se Lesliju u lice.

— Još uvek možeš da me ubiješ, Eldridž.

— Znam. A i ti znaš da te neću ubiti pre nego što dobijem ono što želim.

— Pretpostavljaš šta će se dogoditi ako me ne ubiješ?

— Da. Koliko ljudi ima tamo dole?

— Dovoljno, nadam se — hladan osmeh prelete preko lica Japanca. — Uostalom, ja sam onaj koji nema šta da izgubi, zar ne?

Inei se povuče korak unazad. Sledeći njegov znak ru-

kom, Hiroši dotače jedno mesto na zidu.

Prastari mehanizam zaškripa i čitav jedan deo zida skliznu u stranu, otkrivajući uzan mračan prolaz.

»Kao u filmovima strave i užasa«, pomisli Lesli, izvlačeći mač iz korica. Nepoznato oružje nije ležalo u njegovoj šaci onako skladno kao mač koji mu je nekada davno poklonio njegov sensei Tanaka, ali će morati da posluži...

»Ovo je odlično oružje«, rekao mu je tada stari učitelj. »Nosi ga i upotrebi ga, ali uvek misli na to da oružje, ma kako dobro bilo, ne može odlučiti nijednu borbu. Mnogo su važniji glava i ruka borca, jer oni pokreću mrtve predmete od čelika...«

Iz tame uskog hodnika dopre zveket i Lesli nabra obrve.

Tri čoveka, manje nego što je očekivao...

U oklopima, a to već NIJE očekivao!

To, dakle, neće biti ninđe, jer oni su još pre mnogo vekova shvatili da ta vrsta op-

reme samo usporava pokrete i izlaže borca opasnosti da nastrada samo zato što nije imao vremena da se ukloni ispred za vitlanog koplja ili ratne sekire.

Da li Inei već gubi kontrolu nad sobom? Poslati na jednog nindžu tri obična ratnika, pa makar i u oklopima, čisto je ubistvo!

Iza njega, Pit razočarano uzdahnu. Njegove misli očevitno su išle istim tokom kao i Leslijeve i on već zna da u obračunu koji se sprema neće biti mesta za njega.

— Les...

Glas Sumiko veoma je tih. U njemu se naslućuje...

Strah?

On ne skida pogled sa mračnog pravougaonika.

— Šta se dogodilo, devojčice?

— Ratnici iz planine Idji...

— Šta?!

Inei se glasno nasmejao.

— Slušaj je, Eldridž! Ona tu legendu sigurno zna bolje od tebe!

I on zna tu legendu, naravno. Bogata japanska mitologija

jedan je od predmeta koji se detaljno učio u školi ninđucua senseija Tanake.

Ne da bi se bolje upoznao arhaični jezik tih legendi, iako je i to važno za ninđe, kako bi mogli da naslute misli svojih protivnika i iza dimne zavese izgovorenih reči. Mitologija je, u suštini, detaljna istorija međusobnih obračuna zaraćenih japanskih feudalaca, pravi mali rudnik podataka o strategiji i taktici primenjenoj u tim vekovnim borbama.

Ratnici iz planine Idji, kaže jedna posebna legenda, nastali su kada je veliki kovač Onomi pozeleo da pomogne svom prijatelju Tokomi, opsednutom u zamku od strane mnogo moćnijeg neprijatelja.

Onomi je za noć stvorio tri ratnika od kaljenog čelika kojima nikakvo ljudsko oružje ni je moglo ništa. Umesto ruku, oni su imali sečiva sablji, na glavama rogove duge kao kopljaja, na vrhovima nožnih prstiju šiljke koji su jednim udarcem mogli da probiju i slome potkolenice protivnika...

Da, ratnici iz planine Idji u modernoj verziji gospodara Ine ija!

Izašli su iz uskog hodnika, jedan po jedan, i rasporedili se naspram Leslija. Crvena svetlost baklji poigrava na njihovim metalnim telima i čini se kao da oni napinju mišice da bi se zagrejali za početak borbe...

— Hej, ortak! — javlja se Tabasko Pit. — Kraljevstvo za otvarač za konzerve od pet centi!

Lesli ćuti, proučavajući pogledom trojicu protivnika divovskog rasta. Pit je u pravu, naravno; iako otvarač za konzerve neće mnogo pomoći protiv oklopa od najboljeg legiranog čelika koji su sigurno nekoliko puta lakši od oklopa kovanih u vreme nastanka legende o ratnicima rođenim u nedrima planine Idji.

Ipak, mnogo više od oklopa zanimaju ga tela pod njima.

Sumo-rvači, bez sumnje. Potrebna je velika fizička snaga da bi se čovek uopšte mogao

kretati sa teretom od najmanje stotinu funti na sebi!

— Ostani gde si, Pite — kaže. Tabasko je načinio korak u njegovom pravcu, sa očevidnom namerom da stane uz nje-ga.

— Misliš da ćeš moći sam?

Američki nindža se osmehuje. Gleda prema Ineiju na čijem licu lebdi trijumfalan osmeh.

— Krov nad nama je čvrst — kaže. — Nikakva kiša neće spasiti tebe kao što se dogodilo u legendi...

Da, neko moćno božanstvo bilo je na strani opsađivača i poslalo je kišu kada se videlo da ratnike iz planine Idji nikakvo ljudsko oružje ne može zaustaviti. Njihovi zglobovi su zardali i oni su ostali ukočeni tamo gde su se zatekli; na kraju, planina se odronila i zatr-pala ih, tako da možda i dan-danas čekaju junaka koji će ih osloboditi i pokrenuti...

Lesli laganim pokretom vra-ti katana u korice. Njegovo oruž je moglo bi da zaseče čak i ove oklope, ali je Ozavin mač slabijeg kvaliteta. Umesto njega,

u ovoj situaciji mnogo bolje će mu poslužiti bodež sa dugim sečivom čiji je vrh oštar kao igla.

Hiroši naglo ispušta vazduh kroz stisnute zube. On je shvatio da Lesli zna kako će naj-lakše pobediti u ovoj borbi.

— Gospodaru Inei...

— Čuti, Hiroši. Vreme je da borba počne!

Tri diva, zaštićeni čelikom od glave do pete, istovremeno su zakoračili, uz glasan zveket. Oštrice sablji koje zamenjuju ruke potuljeno blistaju pod svetlošću baklji, glave su im spuštene tako da dugi rogovi budu upereni prema usamljenom protivniku.

Lesli ih posmatra, analizirajući svaki pokret. Veoma je važno da upozna hitrinu i pokretljivost svakog od trojice protivnika pre nego što mu se približe.

Oni se razmiču da bi ga napali iz tri pravca istovremeno. To je dobro; ma kako sinhronizovani bili, taj napad neće početi istovremeno, pružajući mu priliku da uzvratí protiv-

udarom onim redom koji po-
želi.

Taj čelik suviše škripi; Inei
je mogao i malo više pažnje da
posveti tom tajnom oružju...

Verovatno se nadao da ni-
kada neće ni morati da ga u-
potrebi. Ti ljudi pod oklopima,
makar vežbali svakodnevno, ne
će biti na vrhuncu svoje forme.

Da!

Onaj koji je hodao pravo pre-
ma nindži zamahnu nogom, ci-
ljajući pravo Lesliju u koleno;
tri oštra šiljka blesnuše pod
svetlošću baklji, ali je taj uda-
rac bio prespor da bi mogao
iznenaditi jednog nindžu.

Pokret drugog napadača oda-
de njihovu stvarnu nameru;
padajući na koleno, on obori
glavu kako bi oštrim rogovi-
ma presekao nindži odstupnicu
prema sredini prostorije.

Njihova prednost je u ogra-
ničenom prostoru i masi; ako
ga pritisnu uza zid i pogode sa
nekoliko udaraca sabljama i
šiljcima, obračun će brzo biti
rešen...

— Pazi, Les! — vrisnu Su-
miko.

Nije mogla da se uzdrži; ina-
če, opomena je bila nepotrebna.

Lak kao pero, nindža preskoči
preko oborenih rogova i nađe
se iza leđa džinu koji je klečao.
Inei uzviknu nešto nerazumlji-
vo kad shvati šta se događa.

Lesli se samo malo saže i
desna ruka se pokrete brzinom
munje. Vrh bodeža nađe pro-
laz kroz zglob oklopa na vra-
tu napadača i zari se u ranjivo
ljudsko meso.

Metalni urlik odjeknu ispod
oklopa, ali je nindža znao da
bodež nije prodro onoliko du-
boko koliko je on želeo...

Morao ga je hitro izvući, jer
je treći čovek široko zamah-
nuo sabljom pričvršćenom na
ruku oklopa. Taj udarac glatko
bi mu odsekao glavu da je po-
godio, ali je Lesli bio već da-
leko kada je sečivo zazujalo
kroz vazduh.

Div koga je pogodio ispravi
se, nespretno pokušavajući da
oklopljenom podlakticom zadr-
ži mlaz krvi koji mu je izbijao
iz vrata. Taj će, bar na neko-
liko trenutaka, biti izbačen iz
igre...

Onaj treći, koga je zamah sabljom izbacio iz ravnoteže sada mu je prepušten na milost i nemilost. Pitanje je samo da li će ovoga puta uspeti da zarije bodež dovoljno duboko kroz minijaturne otvore obrtnog zgloba.

Podigao je drugu ruku da zaštiti vrat, poučen sudbinom avog prethodnika, zaboravljajući da pri tom otkriva još ranjiviji deo ramenog zgloba...

Još jednom bodež se zari kao zub otrovne zmiје, prodirući ovoga puta duboko u meso, sve do desnog plućnog krila.

Ninda odskoči, izbegavajući novi udarac nogom jedinog nepovređenog napadača. Na licu mu je lebdeo osmeh; kako je i očekivao, tajno Ineijevo oružje pokazalo se kao potpuni promašaj!

Na nesreću, i gospodar Inei je to shvatio. Povukao se do zida, a oči su mu blistale neobičnom vatrom.

— Hiroši! — uzviknuo je.
— Sada, Hiroši!

Lesli odskoči unazad, obrćući se u skoku kako bi mogao

pogledom kontrolisati i Hirošija.

Japanski ninda istrgao je mač iz korica i krenuo napred, prema njemu...

*
* *

Tabasko Pit reagovao je hitro i spretno, kako se, uostalom, od njega i očekivalo. Ni Sumiko nije oklevala; u trenutku kada je zapretila opasnost da borba postane neravnopravna, ona se kao tigrica bacila da zaštiti čoveka koga voli.

Zahvaljujući snazi svojih mišića, Pit stiže prvi do oklopnička lakše ranjenog u vrat. Udarac pesnicom, pa čak i tako moćnom kao što je pesnica Tabasko Pita, ne bi dao efekte. Umešto toga, plavokosi džin zapliva kroz vazduh, skupljajući noge u kolenima.

Ispravio ih kao dve čelične opruge i sa oba stopala pogodio u grudi protivnika koji nije imao vremena da se ukloni.

Od siline udara noge oklopnika odvojiše se od kamenog poda i on prelete nekoliko stopa do zida i tresnu o njega uz zaglušnu buku koja ispuni nisku prostoriju.

Sumiko priskoči i baci se između Pita i onog nepovređenog oklopnika; izbegavajući udarac sabljom, ona zari buktinju u uske izreze za oči na metajnoj masci.

Čovek zaurla i odskoči unazad, ali je Leslie već bio tu, ne skidajući pogleda sa Hirošija. Izvlačeći mač, on laktom pogodi oklopljeno teme Japanca.

Čelik spase lobanju od preloma, ali je šok od udarca bio tako snažan da čovek, ošamućen, pade na kolena.

Leslie se široko osmehnu Hirošiju u lice.

— Dođi — reče. — Kažu da si odličan mačevalac... hteo bih da proverim koliko je to tačno...

Nekoliko koraka iza japanskog ninđe Inei neodlučno podiže ruku. Taj gest privuče pažnju Tabasko Pita koji je već bio ponovo na nogama.

— Samo jedan pokret — proceđi preteći kroz zube — i ti letiš u zid kao ovaj tvoj plaćenik maločas...

Sumiko zastade sa raspaljenom bakljom u ruci. Sa razbarušenom dugom kosom i očima blistavim od gneva, podsećala je na figuru boginje osvete, a ne običnu devojkicu od krvi i mesa.

Leslie hitrim pogledom pređe po nevelikoj prostoriji. Onaj koga je Pit bacio na zid leži nepokretan; drugi, sa probijenim plućima, uzaludno pokušava da strgne masku kako ga ne bi ugušila krv koja mu navire na usta, cedeći se u krupnim kapima kroz otvore u oklopu...

Ni treći nije u mnogo boljem stanju, dok kleči, vrteći glavom kao grogiran bokser. Jedan dobar udarac u kacigu će ga potpuno izbaciti iz borbe i Tabasko Pit već diže nogu, ciljajući tačno u lice.

— Stani, Hiroši! — iznenada reče Inei. — Stani, čoveče!

Japanski ninda ga zbunjeno pogleda, nalik rasnom konju kome jahač zateže uzde upravo

u trenutku kada je izbio na čelo trke, spreman da kao vihor odjuri do cilja.

— Tvoj gospodar je mudar — nasmeši se Leslie. — Ako i tebe izgubi, Hiroši, ostaće potpuno sam, a to mu se ne dopada.

Japanski ninda upitno pogleda Ineija.

— Gluposti! — odvrati ovaj s prezirom u glasu.

— Hiroši zna da sam u pravu. Dok je on s tobom, mora čuvati svoje dostojanstvo, kako ga ti ne bi prezreo; ako ostane bez tebe, mogao bi popustiti i učiniti ono što zahtevam od njega.

— Gluposti! — ponovi Inei, pojačavajući prezir u svom glasu upadljivim pokretom ruke.

Međutim, leva šaka mu je stisnuta! Ona ista koja je malčas na trenutak bila nestala pod odećom!

HARAGEI!

Osećanje opasnosti pokrete Leslieve udove pre nego što je njegova svest reagovala na Ineijev pokret. Nije se, međutim, bacio prema Ineiju, već una-

zad, da bi Sumiko povukao dalje od pretećeg pokreta.

— Pite! — uzviknuo je. — Pazi!

Tabasko takođe odskoči, okrećući glavu, jer je Ineijev pokret podsećao na bacanje bombe prema podu. Izgledi da ostane nepovređen u ovako uskom prostoru su minimalni, ali instinkt samoodržanja ne vodi računa o takvim detaljima...

Na podu blesnu plamen, mu njevito se šireći u loptu zaslepljujuće beline. Leslie sklopi oči i zakloni ih podlakticom, obrćući istovremeno slobodnom rukom lice devojke na suprotnu stranu.

Hiroši vrisnu; nespreman na ono što će se dogoditi, dopustio je da ga blesak iznenadi, na noseći bol ništa manji od bola izazvanog zarivanjem usijanog bodeža u oči.

I jedan od oklopnika takođe zaurla, još prodornije od Hirošija; staklena cevčica sa Ineijevom zapaljivom smešom eksplodirala mu je praktično pred licem i izgledi da ikada povрати vid odista su minimalni...

Iako su mu oči bile čvrsto sklopljene, Leslie nije zaboravljao na opreznost. Čulo sluha, uostalom, dovoljno mu je oštro da oceni šta sada Inei radi.

Ni sluh devojke nije bio mnogo manje oštar. Trgla se u njegovim rukama i lako vrisnula.

— Les! — On beži!

Škripa mehanizma vrata govorila je dovoljno. Skokom neobično hitrim za svoju težinu, Inei je uskočio u mračni prolaz i zatvorio vrata za sobom!

Na podu, bela svetlost još jednom blesnu i ugasi se. Posle te zaslepljujuće beline, činilo se da je prostorija, uprkos bakljam, u potpunom mraku.

— Uhhh! — prostenja Tabasko Pit trljajući dlanovima oči. — Kako se taj foto-reporter sa blicem stvorio u ovom prokletom podrumu!

Leslie ne odgovori. Prošavši kraj Hirošija, on opipa zid na onom istom mestu koje je maločas dodirnuo japanski ninđa da bi propustio lažne ratnike iz planine Idi.

Ništa... Mehanizam ne reaguje...

Teško da se prevario u orijentaciji. Ipak, Hiroši to mesto poznaje bolje od njega.

— Otvori nam prolaz, učitelju Hiroši — reče. — Žuri nam se.

Japanski ninđa je ćutao, još uvek čvrsto stisnutih očiju, a ispod kapaka su mu curile krupte, mutne suze.

— Hiroši!

Ovaj se pokrete kao automat, i dalje ne otvarajući oči. Prsti skliznuše po kamenu i japanski ninđa odmahnu glavom.

— Prolaz se ne može otvoriti — reče promuklo. — Gospodar Inei je blokirao mehanizam.

— Postoji li iz donje prostorije prolaz kojim on može izaći iz kule?

— Možda. Gospodar Inei nikoga ne upućuje u sve svoje tajne.

— Lažeš, Hiroši!

Ovaj se isceri i oprezno podiže kapke. Beonjače su mu bile krvave i proći će još dosta vremena pre nego što mu se vid poptpuno povрати.

— Ponekad — reče — zaboravim da si i ti ninda... Zaista, sada je prilika da mi ispričaš kako si došao u posed najbolje čuvane tajne moga naroda...

— Nadaš se da ćemo dugo ostati ovde?

— Da. Inei sigurno poznaje neki drugi izlaz iz kule. Ne jednom dogodilo se da uđe ova-mo, a da se mnogo kasnije poja-vi na sasvim drugom mestu. Niko nije smeo da ga pita kako je to izveo... možda i zato što mnogi još uvek smatraju da poseduje natprirodne moći!

— Ti to ne misliš, Hiroši?

— Ne. Gospodar Inei je veliki čovek... ali samo čovek...

Sa dubokim uzdahom, Tabasko Pit se spusti na nepokretno telo oklopnika koga je maločas bacio o zid. Naslonio se, ispružio noge i izvukao cigaretu iz džepa svoje košulje zaštitne boje.

— Kako mi se čini — promrmlja — faza čekanja da se nešto dogodi ovoga puta potrajaće malo duže. Zašto i ti ne bi seo, ortak; ovde ima sasvim

dovoljno oborenih ljudi za sve nas...

— Les... — tiho upozori Sumiko.

Ninda klimnu glavom. I on je čuo to na šta mu je devojka ukazivala.

Galama velike gomile ljudi. Povici, klicanje...

Inei je već napolju i njegovi ljudi se raduju što ga ponovo vide. Svi, sem možda Ošija koji se sve do ovog trenutka nadao da će ipak preuzeti Ineijevu organizaciju u svoje šake...

— Sada nas mogu napasti sa dve strane — primeti Tabasko Pit, odbijajući dimove iz svoje cigarete. — Lepa stupica, a, ortak?

— Ne verujem da će Inei pokazati tajni hodnik bilo kome, Pite. Kada napadnu, biće to kroz ova vrata.

— Samo neka izvole... Hiroši, na ovom ostrvcetu, nadam se, nema ručnih bacača?

— Ne, nema — odmahnu glavom japanski ninda. — Postoje međutim, druga sredstva, isto tako efikasna, a znatno manje bučna...

— Ovan?

— Ako tako nazivaš balvan kojim se probijaju vrata opsađene tvrđave, onda je to ono na što obojica mislimo — klimnu Hiroši glavom. — Slušajte...

Ritmični koraci velike grupe ljudi, praćeni poviciima koji imaju cilj da što bolje usklade njihov napor.

— Rade brzo! — primeti Tabasko suvo. — Neko je već sve pripremio pre nego što je Inei stigao.

Lesli na trenutak sklopi oči, izvlačeći iz memorije detalje o debljini vrata, drvetu od kojeg su načinjena i kvalitetu čeličnog okova.

— Neće ih lako probiti — reče. — Imamo vremena da se pripremimo... Pite, čemu bi mogla da posluži tri jaka momka u teškim oklopima, šta misliš?

— Ništa — odmahnu Tabasko glavom, ali mu oči zaiskriše. — Ja se ne odričem svoje fotelje tako lako, čoveče!

Odbacio je, međutim, cigaretu i sa uzdahom ustao. On i Leslie odvucli su tri nepokretna

tela do vrata i složili ih jedno na drugo, nalik bedemu od čelika koji će zaustaviti prve napadače i kada vrata budu probijena.

Prvi udarac o vrata odjeknuo je još dok su to radili, praćen snažnim uzvikom napadača iz nekoliko desetina grla.

Zaglušna buka ispuni neveliku prostoriju, a čitav oblak prašine otera Leslija i Pita dalje od vrata. Na njima se, međutim, nije primećivalo nikakvo oštećenje i bilo je očevidno da će biti potrebno još nekoliko snažnih udaraca.

Američki ninda se okrete Hirošiju. Ovaj se lagano uspravi, uvlačeći vazduh kroz zube.

— Vreme je? — upita promuklo.

— Da, Hiroši, vreme je — je dnostavno odgovori Lesli. — Suviše si opasan da bih te smeo ostaviti iza leđa kada Ineijev ljudi uspeju da provale vrata.

— Onda najpre da ti kažem gde je tvoje oružje, Lesli Eldridže — suvo se osmehnu Japanac. — Ako ikako uspeš da siđeš u odaju ispod ove, naći

ćeš ga iza još jedne tajne pregrade u severoistočnom uglu. Mehanizam nije komplikovan, lako ćeš ga otvoriti... Osim toga, tu je i oružje Ineijevih predaka čiju si kopiju video na vrhu kule.

— Hvala! — nakloni se Lesli svom protivniku — na iskrenosti.

— Iskrenosti? Uštedeo sam ti samo malo truda, Eldridž... ti bi to mesto svakako našao i bez moje pomoći...

— Ne mislim na to, učitelju Hiroši. Bio si iskren kada si priznao da nemaš nikakvih izgleda protiv mene.

— To tek treba da vidimo... — na Hirošijevom licu lebdeo je hladan osmeh.

Novi udarac potrese kulu iz temelja. Poprečna greda oštro zapucketa, a jedan od one trojice pokuša da se pomeri pod teretom tela svojih prijatelja.

— Ehej! — Tabasko Pit ga lupi nogom u rebra i načini bolnu grimasu. — Budi miran, prijatelju; od grudobrana se ne očekuje da se izmiče od udaraca!

— Objasniću ti zašto sam bolji od tebe, Hiroši — reče Lesli kao da se ništa nije dogodilo. — I ne samo od tebe, već i od svakog drugog ninde tradicionalne škole.

— Ha!

Prezir u Hirošijevom glasu sasvim jasno je govorio šta misli o tim rečima.

— Moj učitelj — nastavi Lesli — zvao se Tanaka. Morao si čuti za njega, Hiroši.

— Čuo sam. Jedan od najboljih, priznajem.

— I jedini koji je u sebi imao snage i hrabrosti da napusti uvrežen način mišljenja i u ninđucu unese nove elemente. I svežu krv.

— Krv jednog stranca! — frknu Hiroši. — Tvoj učitelj je izdao sveto učenje ninđucua, Eldridž... i zato će i tebe jednog dana stići pravedni gnev naših bogova!

— Možda. Međutim, Tanaka je shvatio da će ninđucu uvesti ako nastavi da se kreće stazom utabanom pre mongo veka. Shvatio je i da će ga uništiti činjenica da najveći broj

ninđi za svoje potrebe angažuje jakuza, dovodeći ih tako na put zla...

— Gluposti! Ninđe su jednostavno mašine za ubijanje, Eldridž! Mi smo iznad dobra i zla. Nepristrasni kao smrt sama!

Ovoga puta vrata zastenjaše pod novim udarcem i jedan od starih čeličnih okova pršte sa zvonkim zvukom. Napolju se začu uzvik oduševljenja iz mnogo grla. Sledeći nalet biće izveden sa obnovljenom energijom, znao je Lesli.

— Požuri s tim, ortak — reče Tabasko Pit. — Ova vrata mogu popustiti već kod sledećeg udarca.

— Završio sam — reče Lesli, ne skidajući pogleda sa Hirošijevih očiju. — Ninđe mogu poznavati obična ljudska osećanja, kao što su ljubav i prijateljstvo, Hiroši! I biti na strani dobra i osećati se bolje zbog toga... Eto, to je razlog zbog kojeg ćeš ti uskoro ležati pod mojim nogama, a ne ja pod tvojima!

Japanac prezrivo sleže ramenima i načini korak napred...

Po svim pravilima, za katanom u desnoj i vakizašijem u levoj ruci. Dugi mač podignut uspravno, kratki popreko preko grudi, oba spremna i za napad i za odbranu.

Lesli pođe prema njemu onim karakterističnim klizećim korakom ninđi koji naizgled trenutno guta prostor. Njegov katana bio je uperen unapred, vrhom prema Hirošijevom licu, vakizaši opušten uz levi bok tako da ga telo ninđe upola skriva.

Hiroši napade prvi, divnim dvostrukim udarcem, izvedenim sa gotovo nedostižnom brzinom i preciznošću. Svako drugo na svetu, znao je Lesli, podledao bi ovom udarcu; bilo od oštrice katana usmerene prema vratu, bilo od vrha vakizašija koji bi dugim potezom otvorio utrobu slabijeg mačevaoca.

On, međutim, odbi oba udarca u magnovenju poturajući svoj mač najpre pod jednu, a zatim i pod drugu oštricu. Samo za sebe i to je bio pravi podvig.

Hiroši odskoči unazad, šireći oči od iznenađenja. Pratio ga

je čitav vihor plavkastih iskri stvorenih sudarom oštrica od plemenitog čelika.

Lesli mu ne dozvoli da izmakne; sledio ga je u korak, izvijajući se kao zmija da izbegne vrh katana u ispruženoj desnoj ruci. Vakizaši polete prema njegovom licu, ali ga on dočeka oštricom svog dugog mača i odbi u stranu.

Hirošijeve oči potamneše; nemilosrdni zakoni inercije nisu mu više davali mogućnost da izblokira udarac vakizašija iz Leslijeve leve ruke.

Umro je bez glasa, stežući čak zube da ne bi propustio ništa što bi se moglo protumačiti kao strah od smrti...

Vakizaši unakazi njegovo lice pogodivši ga iskosa, od levog oka do desnog ugla usana. Gornji deo glave odlete u stranu, prosipajući u letu mozak po kamenom podu...

— Oooooo! — čuo se spolja povik iz puno grla. Ineijevi ljudi su stizali da zadaju poslednji, odlučni udarac vratima opsednute kule!

Lesli je bio već na polovini puta do vrata kada su se ona doslovno raspala i tupi vrh balvana uleteo nekoliko stopa u odaju, vukući za sobom ljude koji su ga do tada pokretali svojom snagom.

Jedan pogled bio je dovoljan nindi da obuhvati sve relevantne detalje i odabere najpogodniji način napada pre nego što se protivnici priberu.

Tabasko Pit bio mu je za petama i malo po strani, Sumiko u pozadini, sa šurikenima izvučenim trenutak ranije iz Hirošijevog opasača, spremna da interveniše kao rezerva prve linije koju čine tela njenih prijatelja.

Nikakav dogovor nije bio potreban između njih troje; toliko su već puta stajali sukobljeni sa velikim brojem protivnika da su reagovali gotovo instinktivno...

Prvih pet napadača, goli do pojasa, posrtoše preko nagomilanih tela u oklopima. Oni ni-

su čak ni naoružani; opasni mogu biti oni koji sa obe strane vrata vrebaju sa spremnim strelama i kopljima.

Lesli zamahnu mačem, odbivši u stranu jedno na brzinu bačeno koplje. Tabasko Pit zaurla iz sve snage i preskoči živi bedem, Lesli odmah za njim, motreći, kako to samo ninde умеју, na sve strane istovremeno.

Mrak je na njihovoj strani, kao i zbrka u kojoj su se našli nosači ratne sprave kada je prepreka pred njima iznenada popustila. Jedino o čemu mora da vodi računa jeste mogućnost da neki od Ineijevih nindi vrebaju u pozadini, nadajući se prilici da zada smrtonosni udarac trojci iz Amerike...

Haragei, međutim, ćuti. Umesto njega, govori katana, šibajući svojim gnevom po glavama, kopljima koji mu se nađu na putu.

Tabasko Pit sve to rešava mnogo jednostavnije; šćepao je za nogu jednog od polugolih nesrećnika pred sobom i sada vitla njegovim telom oko sebe.

Već smrskana lobanja uspeva da na svom putu smrskana još nekoliko glava čiji vlasnici nisu dovoljno spretni da ih uklone!

Na trenutak, prostor oko ninde se raščišćava, jer su oni najbliži ustuknuli pred vihorom koji seje smrt oko sebe. Lesli ima vremena da zastane i pogleda malo bolje oko sebe.

Jedan čovek, očiju razrogačenih od straha, juri pravo na Tabaska sa uperenim kopljem. Pit ga ne vidi, zauzet time da udarcem pesnicom odbaci od sebe napadača koji je sprema pokušao da ga obuhvati rukama.

Ninda zamahnu mačem i oštrica blesnu u tami. Obe ruke padoše odsećene, zajedno sa kopljem; kao da to ne primećuje, čovek nastavi da juri, sve dok njegovi krvavi patrljci ne pogodiše Pita u leđa.

Tabasko se obrte, još uvek nošen zamahom udarca kojim je prethodnog protivnika poslao daleko u mrak. Moćna pesnica sruči se među razrogače-

ne oči i lobanja žrtve puče kao ljuska od jajeta!

Tabasko pređe pogledom oko sebe. Drugi talas napadača tek se pripremao nekoliko desetina jardi dalje i ljudi su ohrabrivali jedan drugog grlenim povicima.

— Ortak, šta je ovim ljudima? — zadihano upita Tabasko. — Oni kao da ne žele da žive!

— Drogirani su, Pite, Pogledaj...

Pred samim Pitovim nogama podiže se jedan od maločas ošamućenih napadača i zamahtnu nekoordinirano dugim nožem prema Tabaskovom trbuhu.

Ovaj ga brutalno pogodi nogom u lice i ponovo vrati na tle. Međutim, i taj kratki trenutak bio je dovoljan da na svetlosti baklji iz unutrašnjosti kule vidi iskolačene oči sa jako suženim zenicama.

— Stvarno drogirani! — reče vrteći glavom. — Reklo bi se da naš prijatelj Inei prikuplja poslednje rezerve; da nije ove sluge naključao drogom,

nijedan se ne bi usudio da stane pred nas!

— Bojim se da je nešto drugo u pitanju — javi su Sumiko iz svog zaklona u kuli. — Inei želi da dobije u vremenu i bolje organizuje sledeći napad. Ina on još puno dobrih boraca, Pite, ne bismo smeli postati neoprezni!

— I meni je to palo na pamet — klimnu ninda glavom — a to znači da ti tu nemaš šta da tražiš, Sumiko, zar ne?

Ona se pljesnu po čelu.

— Pa, naravno! Dok ovi drogirani početnici privlače našu pažnju, Ineijeve elitne jedinice stići će tajnim prolazom i napasti nas sa leđa!

Izgubila se u dubini kule upravo u času kada je novi talas napadača urlajući poleteo prema dvojici prijatelja.

— Smešno! — nasmeja se Tabasko. — Pogledaj ih samo, ortak; kao da su ih obučavali za kafanske tuče!

Zaista, neuredna gomila nastupala je bez sistema, u zbrci u kojoj su manje hrabri usporavali smelije i ljudi sa oru-

žjem za borbu izdaleka trčali na čelu, ometajući one koji su se spremali za obračun prsa u prsa.

Tabasko Pit ponovo se posluži sličnim oružjem kao maločas, samo što je ovoga puta sa tla podigao jedno od džinovskih oklopljenih tela, što je bio veliki napor čak i za njega.

Zastenjao je kad ga je bacio naviše, ali je oklopljeni projektil doslovno zbrisao nekoliko prvih redova napadača. Stropoštali su se u neurednu gomilu, urlajući od bola i straha, ali je većina pohrlila dalje, bezobzirno gazeći svoje drugove.

Ninđa pođe korak napred kako bi imao više prostora za akciju. Dugi mač je najbolje oružje u ovakvim borbama, jer kida sve pred sobom i ne dopušta brojnijim napadačima da se približe i savladaju ga svojom masom.

Negde duboko u podsvesti haragei se javi prvim slabšim signalom opasnosti...

Šta se to događa?

Pogled ninđe zari se u tamu kao bodež. Tamo, iza gomile

drogiranih napadača, kreće se jedna hitra i spretna senka, uverena kako američki ninđa nema vremena da upravo sada gleda na tu stranu.

Lesli se malo sagnu da ga ne bi odale beonjače; odbio je mačem nekoliko kopanja usmerenih prema grudima i stomaku, ne skidačući pogleda sa pokretne senke koja je i dalje emitovala prepoznatljive signale opasnosti.

— Pite, desno, trideset jardi...

Tabasko klimnu glavom na tihi poziv prijatelja; bio je suviše zauzet naporom da istrgne iz ramena ruku koja ga je stezala za grlo da bi skrenuo pogled ka njemu, ali je bio zahvalan na upozorenju.

Može se dogoditi da ninđa odabere Pita kao sigurniji i manje opasan cilj od američkog ninđe i zato će upozorenje bilo neophodno.

Lesli načini korak u stranu da izbegne pravi vodopad creva iz utrobe čoveka kome je otvorio trbuh udarcem vakizašija iz leve ruke.

Haragei naglo pojača signal i ninda se izdiže na vrhove nožnih prstiju, spreman na skok...

Senka u crnom diže ruku. Predaleko je da bi video šta ima među prstima, ali mu se čini da to nije šuriken, već nešto mnogo, mnogo manje.

— Natrag, Pite!

Tabasko odskoče unazad, preko dva oklopljena tela; biće u sigurnom zaklonu pre nego što sitni predmet bačen rukom japanskog ninđe iscrta svoju parabolu u tami i ne sudari se sa tlom.

Lesli nema vremena da se povuče u zaklon, jer će bačeno oružje pasti između njega i vrata kule. Međutim...

Vratio je katana u korice mu njevitim pokretom i raširio ruke da dočeka juriš dvojice napadača naoružanih dugim štapovima. Preblizu su da bi mogli zadati udarac; jedino što im preostaje jeste da produže napred i pokušaju da ga silinom naleta bace na tle!

A to je, srećom, upravo ono što i sam ninda želi... Snažna eksplozija potrese tle pod njim

i okolinu obavi oblak gustog i smrdljivog crno-žutog dima. Poznao je eksploziv već po karakterističnom crvenkastom blasku kada je kuglica, ne veća od dečjeg klikera, pala na tle.

Jedan od eksploziva čija je formula već više od stotinu godina ostala sačuvana među poznavacima ninducia, uprkos činjenici da bi ta tajna u svakom trenutku mogla doneti čitavu gomilu sitnih, neobeležanih novčanica na svakoj od mnogobrojnih svetskih pijaca za ilegalnu trgovinu oružjem.

Oblak dima još se širio kada je Lesli zbacio sa sebe dva bezivotna tela i skočio na noge.

Japanski ninda će napasti odmah, znao je, siguran da je njegov protivnik bar ošamućen bliskom eksplozijom, ako ne već i osakaćen...

Da!

Vitka senka u crnom probija se preko gomile tela unakaženih eksplozijom, tako žurno da ponegde za njom iskaču čitavi vodoskoci krvi iz neopretno nagaženih tela.

Dovoljan razlog da Leslieju kroz glavu polete stara japanska izreka kako za svakim nindom uvek ostaju tragovi krvi...

Japanac zastade kad njegov protivnik iznenada izroni iz oblaka dima, ali oklevanje je trajalo koliko za treptaj oka; i bez nišanjenja, on munjevitom brzinom izbací šuriken u pravcu Leslievih grudi!

Jedan, drugi, treći...

Prvi američki nindā odbi oštricom katana, drugi izbeže od skačući u stranu, treći...

Japanac zastade, šireći oči u uskim izrezima svoje crne maske.

— Ovo tražiš? — upita Leslie tiho, podižući šaku na kojoj je ležala čelična zvezda, maločas uhvaćena u letu i još topla od trenja sa vazduhom!

Naravno, iznenađenje drugog čoveka nije trajalo dugo. Ljudi koji to sebi dopuštaju nikada ne bi ni mogli postati nindē!

Zarežao je od gneva i zakoračio napred, izvlačeći katana iz korica. Gnev ga je ipak za-

slepio; zaboravio je na šuriken na dlanu protivnika!

Čelična zvezda ponovo zazubja kroz vazduh kao razbesnela osa i Japanac shvati šta će se dogoditi...

Trgao je glavom da bi je uklonio sa putanje šurikena, ali za to više nije bilo vremena. Jedino što je postigao bilo je da mu se oštri čelični vrh zarije u levo oko, umesto u koren nosa!

Glava od udarca polete unazad, povlačeći za sobom čitavo telo. Noge se refleksno pomeriše natrag, održavajući ga još nekoliko trenutaka u uspravnom položaju.

Lesli je već stizao za šurikenom, držeći se jednog od zlatnih pravila kojima ga je naučio sensei Tanaka...

»Nikada ne veruj da je nindā mrtav, pre nego što svojim očima ne vidiš kako je srce prestalo da mu kuca!«

Možda je on taj savet shvatio previše bukvalno, ali...

Udarac vrhom mača sa preciznošću hirurškog skalpela otvori grudni koš Japanca i o-

goli srce koje se još koprcalo u svom ležištu, obijajući da prizna trijumf smrti.

— Les!

Očajnički vrisak Sumiko... Nije moguće da su uspjeli da je iznenade!

Vrh mača na trenutak dotiče uzdrhtalo srce i razreza ga po dužini. Lesli je bio na vratima kule još pre nego što se mrtvo telo japanskog ninđe stropoštalo na tle.

Prekasno... za delić sekunde!

Sumiko se više ne otima. Uostalom, bila bi to glupost, jer čovek u kostimu ninđe, zaklonjen njenim telom, drži vaki-zaši pod grlom devojke...

*

* *

Inei je korak iza njega, tek u jarko osvetljenom pravougaoniku vrata otvorenih na drugom zidu, a ne na onom kroz koji je gospodar zamka nešto ranije umakao.

— Prokleti bili! — rezignirano govori Tabasko Pit. — Ova kula ima više prolaza od svake javne kuće na Embarkaderu... Nije ni čudo što su iznenadili malu.

— Bacite oružje — zapovedi Inei trijumfalno. Ipak, nije se provukao pored ninđe i devojke sve dok mačevi nisu zazvekotali na kamenom podu.

Japanski ninđa čuti, pogled mu je usmeren prema jedinom koga smatra dostojnim protivnikom...

I Lesli proučava njegovu pojavu, pretražujući memoriju. Da, to bi mogao biti onaj kome je svaki pokret zadavao toliko bola da se to moglo videti na njegovom licu.

Ako je tako, a sve je sigurniji da jeste, po položaju tela koje se više oslanja na rame devojke nego što ga pridržava, Inei je pred kapitulacijom.

Naravno, bilo bi glupo bilo šta pokušati dok je oštrica pod grlom devojke. Čak i u mišićima samrtnika ima dovoljno snage da jednim potezom prereže nežni vrat Sumiko...

— Taj tip mi izgleda poznat — veselo govori Tabasko Pit, izvlačeći cigaretu iz zgužvanog pakla. — Podseća li i tebe, Les, na Herbijski Votson?

Lesli se osmehuje. Pitove reči zapravo su šifra nerazumljiva za sve sem za pripadnike podzemlja San Franciska. Herbijski Votson je početkom veka ušao u Prvu nacionalnu banku na Ruskom bregu i pokupio sav novac iz nje, a da čuvari nisu ni primetili da je pljačkaš smrtno ranjen.

Umro je na drvenom pločniku ispred banke, grčevito stežući vreću sa plenom, a njegovo ime ušlo je u legendu polusveta i postalo idiom koji se upotrebljava mnogo češće nego »labudova pesma«...

Da, i Pit je primetio da je japanski ninda na izmaku snaga i da je samo pitanje vremena kada će se srušiti.

Jedino, može se dogoditi da u padu njegov vakizaši dobije putanju koja bi dovela do još jedne smrti!

— Meni ne liči — odmahnu Lesli glavom — iako ima nekih sličnih crta.

Inei je prelazio pogledom s jednog na drugo lice.

— Šta znači to, do đavola? Ko je Herbijski Votson?

— Jedan naš zajednički prijatelj — nemarno odmahnu rukom Tabasko Pit. — Ne verujem da ga poznaješ.

Inei podozrivo nabra obrve.

— Vas dvojica ništa ne govorite i ne radite bez razloga, prokleti bili. Šta znači ta priča o Herbiju Votsonu?

— Ništa posebno. Taj tip je jednom pokušao da nas uceni poturajući nož pod grlo devojci do koje nam je bilo stalo. Nešto slično što sada radi tvoj ninda...

— Pa?

— Loše se završilo. Po njega — cerio se Tabasko. — Lesli je oslobodio devojkicu, a zatim mu odsekao prste na rukama. Jedan po jedan, znaš... Obično nema vremena za takve stvari, ali je Herbijski Votson jedan od onih koji su zaslužili takav tretman...

Inei je gledao u američkog nindū.

— Je li to istina, Eldridž?

— Paa... — oteže ovaj — sa mo donekle...

— Šta to znači?

— Počeo sam da mu sečem prste jedan po jedan — nasmeja se Lesli — ali mi je ta zabava dosadila, pa sam posle sedmog odsekao čitavu levu šaku. Tako je išlo mnogo brže...

Inei sleže ramenima, ne naročito uznemiren izmišljenom pričom. »Pit treba još dosta da uči o Japancima«, pomisli Lesli. »Ono što bi čoveka sa Zapada šokiralo, ovde je sasvim obična stvar.

— Pođite ispred mene — reče Inei izmičući se na bezbedno rastojanje. — Dole... krajnje je vreme da upoznaš sve tajne mog zamka, Eldridž... pre nego što smislim način da ubijem vas dvojicu...

Pit zastade.

— Nas dvojica? Nemoj mi reći, gospodaru Inei, da ćeš Sumiko dopustiti da ode?

— To nisam rekao — odmahnu Japanac glavom. Neobičan

osmeh na trenutak mu iskrivi usne. — Ne, to nisam rekao...

Devojka pogledom potraži Lesliejev pogled i on joj dade znak da bude mirna, jer je stvar pod kontrolom. Osmehnula se, nimalo uplašena; i ona je do sada morala opaziti da Ineijev poslednji nindā i nije toliko opasan koliko on misli da jeste.

— Šta ćeš učiniti sa njom? — Tabasko Pit je svesno odugovlačio razgovor, iscrpljujući Japanca.

— Videćeš uskoro — zagonetno se osmehnula Inei. — Hajde, pođite već jednom i mislite na nož pod grlom vaše lepote!

Uski hodnik lomio se dva puta, jarko osvetljen golim električnim sijalicama koje su odudarale od grubog kamena zidova. Tek posle toga počinjale su uske stepenice koje su vodile naniže, sledeći krivinu zida kule.

Lesli je, hodajući na čelu, osluškivao šum koraka japan-skog nindē. Spotakao se nekoliko puta, noge su mu se sve

češće vukle po stepenicama i imao je utisak da bi nekoliko puta pao da ga Sumiko ne pri-
država.

— Oho! — reče Tabasko Pit osvrćući se oko sebe. — Vidi ti matorog Ineija!

Prostorija u koju su konačno stigli kao da je poticala iz nekog drugog sveta, a ne iz njihovog, do maločas ispunjenog krvlju i umiranjem.

Nameštena raskošno, u skladu sa rafiniranim ukusom japanskog plemića iz jedne od najstarijih porodica. Ali, sva ta raskoš bila je jedva primetna pored predmeta od zlata, srebra i dijamantata poređanih po dugim stolovima i pričvršćenim za zidove...

Statue, nakit, oružje, svakodnevni predmeti izrađeni rukama umetnika koji su živeli po čitavom Dalekom istoku u nekoliko poslednjih stoleća.

Gospodar Inei posedovao je možda dvostruko najvredniju kolekciju umetničkih predmeta na svetu. Vrednu po umetničkim lepotama i materijali-

ma od kojih su ta remek-dela bila izrađena.

— Ako je hteo da nas impresionira — promrmlja Tabasko Pit — onda mu je to uspelo, priznajem. Ortak, šta ti kažeš na ovo?

— Ništa. Lepe mrtve stvari — sleže Lesli ramenima. — To što vrede nekoliko miliona dolara ne čini ih privlačnijim!

Njegov pogled odluta do ugla koji je Hiroši pomenuo. Da, učitelj ninducua bio je u pravu; već odavde moglo se naslutiti kako se otvara tajni prolaz skriven iza ormara sa debelim knjigama u povezu ukrašenom čistim zlatom.

Inei stiže za njim, bacajući pogled preko ramena.

Sumiko se osmehivala, hodajući visoko uzdignute glave, ne samo zbog noža pod grlom. Ineijev pogled ponovo je sve češće zastajao na njenim grudima, a ona je veoma dobro znala kako da mu suptilnim pokretima kukova i gornjeg dela tela potpuno privuče pažnju.

Podeljena pažnja protivnika je polovina uspeha, još jedna

kratka lekcija iz ninducia...

— Sedite tamo — reče Inei. On sam već se spustio na asuru raskošnih boja i prekrstio noge. — I ti, ženo, sedi...

Sumiko se bez žurbe spusti u sedeći položaj. Ne slučajno, pantalone se zategoš na njenim kukovima, a košulja otvori spreda.

Ninda pored nje se osloni na zid, ali je vakizaši još stajao čvrsto u njegovoj šaci, gotovo dodirujući uho. Ponovo je samo jedan mali pokret dovoljan da se oštrica kroz bubnu opnu zarije u njen mozak.

Inei pređe pogledom unaokolo, nalik reditelju koji sa ponosom u očima posmatra scenu koju je postavio, a onda pljesnu šakama.

Tajni prolaz iza bambusove police sa knjigama se otvori na taj znak i iz njega izroni najkrupniji čovek koga je ninda ikada video.

— Ovo je U-Ti — reče Inei zadovoljno se smeškajući. — Težak je četiri stotine dvadeset funti, ili nešto više, a visok sedam stopa i dva inča. Mnogi

misle da je debeo i spor, ali U-Ti je nekada bio prvak Burme u rvanju... a sada je još bolji, otkako je savladao i veštinu sumoa!

— Nije loš — klimnu glavom Tabasko Pit. — Čime ga hraniš, gospodaru Inei... deluje mi pomalo izgladnelo...

— U-Ti — produži Inei kao da ga nije čuo — moj je najverniji pomoćnik i jedini koji zna sve moje tajne. Reci da je to tačno, U-Ti!

Grmalj raširi usne u imitaciju osmeha koje odmah nestade u salu omlitayelih obraza. Otvorio je usta i iz grla pustio nekoliko neartikulisanih glasova.

Sumiko se strese od jeze; u usnoj duplji U-Tija treperio je samo koren odsečenog jezika!

— Kao što vidite — smeškao se Inei — moje tajne su kod U-Ti naslućuje ko je najopasnije može da govori, a nikada nije naučio složenu veštinu pisanja. Je li tako, U-Ti?

Ponovo onaj isti glupavi osmeh. Sitne očice u potpuno celavoj lobanji, međutim, pažljivi-

vo su motrile Leslija, kao da U-Ti naslućuje ko je najopasniji protivnik.

— Šteta što ga nisi naučio da igra fudbal, gospodaru Inei — veselo reče Tabasko. — »For ti Najnersima« u San Francis-ku baš bi odgovarao jedan ovakav polu-bek, a, Les? Čoveče, mogao bi da natera u bekstvo celu protivničku ekipu tim svojim osmehom!

— Ti previše govoriš! — reče Inei. — Da nije to zato što se plašiš?

— Koga? Tebe? — U-Tija? Ninde?

— Smrti, brbljivi čoveče! Smrti se ti plašiš!

— Varaš se — cerio se Tabasko vrteći glavom. — Postoji samo jedna stvar koje se bojim, a to nije smrt...

— Nego?

Plavokosi džin se glasno nasmeja. Na redu je bila njegova omiljena šala, ispričana mnogo puta u sličnim situacijama.

— Bojim se — reče polako, naglašavajući reč po reč — da ću crći od dosade gledajući ka-

ko glupi amteri pokušavaju da izgledaju kao opasni momci!

Inei ga je nekoliko trenutaka posmatrao sa nerazumevanjem, a onda zabaci glavu i prasnu u smeh!

Leslija prođe jeza od tog smeha. Napeo je mišiće, spreman da reaguje trenutno ako to bude potrebno...

Isto onako naglo kako je i počeo, Inei prestade da se smeje.

— Te reči — počeo zloslutnim tonom — zaslužuju kaznu...

— Razumem, gospodaru — pogruženo obori glavu Tabasko. — Napisaću stotinu puta »Nikada više neću reći Ineiju da je amater... Nikada više neću...«

— Izazivaš sudbinu — mirno reče Inei. — I potcenjuješ moju maštu, uz to. Šta si mislio, da ću kazniti tebe?

Sada je bio red na Tabasko Pita da se uozbilji.

— Nego koga? — upita oprezno, nabirajući obrve.

— Nju! — pokaza Inei glavom. — Sve što ona doživi, za vas dvojicu stostruko je gore

nego da to sami podnosite, zar ne?

— Čekaj malo... — zausti Tabasko Pit. — Ja nisam...

— Dosta!

Ineijev glas u nevelikoj prostoriji odjeknu kao prasak biča. Pit zastade u pola reči.

— Ti si previše govorio — na stavi Inei. — Sada je red na mene... U-Ti... Da li ti se sviđa ona žena tamo?

Ogromni Burmanac se naceri. Gusta pljuvačka poteče mu niz bradu dok je svojim svinjskim očicama milovao obline devojke.

— Eeeee! — izgovori. — Eeee!

— Dopada mu se, zar ne? — smeškao se Inei. — Znaite, najveći problem nije kako nahraniti U-Tija, već kako mu naći ženu koja će moći da zadovolji njegov apetit. A, verujte mi na reč, kad god ne jede, U-Ti misli isključivo na žene. Je li tako, U-Ti?

— Eeee! Eeee!

Inei pređe trijumfalnim pogledom preko lica svojih žrtava.

Trijumf mu je otupeo čula, inače bi svakako primetio kako vakizaši sada podrhtava u ruci njegovog ninde...

— Ti je želiš sada, U-Ti — nastavi dubokm, sugestivnim glasom. — Lepa je, zar ne? Pogledaj kakve grudi ima!

— Eeeeeee!

Tabasko Pit steže pesnice i nemoćno pogleda Leslija. Ovaj mu daje znak da ostane miran i uveri ga osmehom kako Sumiko ne preti nikakva opasnost.

— Pokaži joj, U-Ti... — Ineijev glas sada je bio prigušen uzbuđenjem. — Pokaži joj šta će dobiti od tebe!

— Iiiii!

Grmalj lagano zadiže svoju dugu haljinu, otkrivajući kratke noge čije su se butine dodirivale sve do kolena.

— Gospode bože! — proste nja Tabasko. — Pa ovome bi i slonovi pozavideli!

— Gledaš li, ženo? — sladostrasno je šaputao Inei. — Gledaj! Znam da ovakvo nešto nisi ni sanjala, priznaj!

Devojka mu dobaci ravno-
dušan pogled i sleže ramenima.

— Ne može da me uzbudi
— reče mirno. — Kao što ni
tebi nikada neće uspeti da me
uzbudiš, Inei!

Japanac steže zube, tako sna-
žno da se začu škrgut. Među-
tim povratio je kontrolu nad
sobom gotovo istog trenutka.

— Tvoja je, U-Ti! — reče
gotovo šapatom. — Uzmi je!
Rastrgni je, pocepaj je, U-Ti!
— Ooooo!

Džinovski Burmanac zbaci ha-
ljinu sa sebe, otkrivajući telo
kosmato kao kod gorile. Mu-
mlajući, krenuo je prema de-
vojci, a njegov ogromni ud
preteći se uzdizao sve više i
više...

Pridržavajući se za zid, ja-
panski ninda se izmače u stra-
nu. Devojka će biti u mnogo
sigurnijim rukama nego što su
njegove i on može sebi dopu-

stiti nekoliko trenutaka toliko
potrebnog opuštanja.

Sumiko i Pit napeto su po-
smatrali Leslija. Inei je, kao u
transu, buljio u telesinu Bur-
manca koja se kao planina va-
ljala prema devojci.

Još samo malo... još samo
jedan korak...

SADA!

Preširoka U-Tijeva leđa za-
kloniše Leslija od pogleda ja-
panskog ninde. Bio je to trenu-
tak koji je tako dugo čekao...

Skok. Visok, dug skok, je-
dan od onih o kojima atletičari
sanjaju, a ninde ih izvode sa
lakoćom koja prkosi Zemljinoj
teži.

I Sumiko i Pit reagovali su
gotovo istovremeno na njegov
pokret. Devojka se bacila u
stranu i kao klupče otkotrljala
pored U-Tijevih nogu do sredi-
ne prostorije, tamo gde je ne
bi moglo dosegnuti nikakvo
oružje japanskog ninde, a da
pri tom ne pogodi Burmanca!

Pit se bacio njoj u susret,
stežući pesnice. Ako treba, zaš-
tititiće je i svojim telom, iako
mu je osnovni cilj da zadrži

U-Tija na istom mestu, kako bi njegova telesina i devojci i nje-mu poslužila kao zaklon.

Začudo, Lesliejev skok bio je usmeren u potpuno suprotnom pravcu, prema otvorenom tajnom prolazu iz kojeg je maločas izašao U-Ti!

Potrebno mu je oružje da dovrši obračun sa japanskim ninđom i Ineijem, a njegovo oružje je tamo, u susednoj prostori-ji, ako...

Ako ga Hiroši nije prevario...

I ako ga Inei, nekim slučajem, nije preneo na drugo mesto!

Pit i Sumiko moći će da se drže nekoliko sekundi; da je Ineijev ninđa u punoj formi, ta kav rizik Leslie im ne bi dopustio.

A nekoliko sekundi je sve što mu je potrebno: da ščepa svoje oružje i vrati se natrag, privlačeći na sebe pažnju ninđe.

Posle toga...

Posle toga sve će biti jednostavno: kada bude imao svoj katana u ruci, teško ranjeni Ja

panac neće imati ni mrvicu izgleda u obračunu koji će uslediti!

Da, oružje je tamo, na zidu, samo korak dalje od bogato ukrašenog arsenala Ineijeve porodice...

Međutim, ova prostorija mnogo je veća nego što je mislio, a čitav niz staklenih prozorčića duž naspramnog zida...

Kosa mu se, po prvi put otako je postao ninđa, diže na glavi!

Svi bogovi, šta je to?

Ne, sada nema vremena da bolje pogleda ono što mu je na trenutak izazvalo jezu u kostima. Iz susedne prostorije dopiru šumovi kakvi obično najavljuju borbu na život i smrt!

Kao i mnogo puta do tada, on oseti blagi električni udar pri prvom dodiru sa drškom mača koja mu se stopi sa šakom. Plavkaste iskre jurnuše duž oštrice i ruke, preko ramena i do grudi, i ninđa sasvim jasno oseti kako mu nova energiča ispunjava telo.

Tvrđnja da smo mi jedno sa sopstvenom okolinom za posle-

dicu mora imati i mogućnost da naše telo ne samo ispušta, već i uzima slobodnu energiju iz prostora...

Možda se upravo u tome i krije tajna fantastičnih fizičkih mogućnosti ninđi, bili oni toga svesni, ili ne?

Sa golim mačem u ruci, ninđa se jednim skokom vrati u prvu prostoriju i obuhvati je pogledom, beležeći detalje koji zahtevaju trenutnu akciju od njega...

Prokletstvo, kako je taj ninđa spor!

Tek je na polovini puta do U-Tija, dok je Sumiko, kotrljajući se po podu, stigla gotovo do Lesliejevih nogu!

Tabasko Pit poigrava iza tele sine Burmanca, spreman da zaštititi odstupnicu devojci. U-Ti je, međutim, uspeo da se okrene i zamumla kao medved, šireći ruke da bi šćepao Pita...

Inei, on...

— Inei! — uzviknu Leslie oštro. Vakizaši polete iz njegove leve ruke.

Japanac se ukoči od zvuka Lesliejevog glasa. Da, ninđe i to mogu: glas, kao rezultanta, nekoliko različitih oscilacija može delovati direktno na ljudski mozak, izazivajući željenu reakciju.

Samo na trenutak, naravno, ali je to najčešće dovoljno...

Podignuta desna ruka gospodara Ineiija zastade delić sekunde pre nego što će iz nje izleteti šuriken namenjen leđima Tabasko Pita. To vreme bilo je dovoljno da vakizaši pređe tih nekoliko stopa i doslovno zakuca Ineijevu podlakticu za zid!

Japanac dreknu od bola i straha, šuriken mu ispade iz omiljitelih prstiju. Šćepao je dršku noža drugom rukom, ali će proći nekoliko dugih trenutaka pre nego što uspe da se oslobodi.

Japanski ninda, u stvari, nijednog trenutka nije ni pokušao da zapreti Tabasko Pitu ili Sumiko. Od samog početka njegov napor je bio koncentrisan samo na nindu iz Amerike i to je, bez sumnje, spasilo život bar jednom od Lesliejevih prijatelja...

Lesli se stvori pred njim, dižući mač na pozdrav. Samo dva koraka dalje, Tabasko Pit razor nim direktno pogodi U-Tijevu bradu i uzviknu od bola.

Pod crnom maskom lice japanskog ninde bilo je nevidljivo, ali je Lesli sa sigurnošću znao da je izobličeno grimasom bola. Nagli pokret otvorio mu je staru ranu na grudima i vlažna mrlja na kostimu od crne svile širila se neslućenom brzinom.

Jedno se, međutim, moralo priznati; bacio se u napad hitro i snažno, prepun energije rođene iz očajanja!

Lesli odbi udarac svojom oštricom i iskoristi nalet protivnika da ga slobodnom levicom ščepa za zglavak ruke sa mačem...

Japanac uzvрати na klasičan način, udarcem čelom u lice protivnika i kolenom među noge, ali Lesli to sa lakoćom izbeže.

Katana u njegovoj desnoj ruci provučenoj ispod pazuha Japanca polete uvis i obrte se tako da mu vrh sada bude uperen protivniku u leđa.

Leslijeva šaka ponovo ščepa oštricu katana, ali samo sa dva prsta, jer svaki drugi zahvat značio bi gubitak prstiju. Ipak, i to je bilo dovoljno...

Japanac obori pogled i vide kako mu vrh katana izbijaju iz grudi! Pod crnom maskom usta mu se otvoriše na krik, ali taj krik priguši krv koja iz ponovo probijenih pluća jurnu u grlo.

Ostavljajući mač zariven protivniku u leđa, Lesli odskoči unazad. Ninda pade kao posečeno drvo, šireći ruke.

Drška katana pogodi pod svom silinom, težina već mrtvog tela satera oštricu čitavom dužinom kroz grudi. Telo u kostimu od crne svile ostade nepokretno na podu, sa oštricom mača koja kao da je nikla iz njegovih grudi...

Na vrhovima prstiju, Lesli se obrte i jednim munjevitim udarcem pesnicom pogodi U-Tija u potiljak naboran od sala, upravo u času kada su se njegove šake sklapale oko Tabaskovog vrata!

Burmanac posrte i pade na kolena. Tabasko ga dočeka brutalnim udarcem kolenom u lice, udarcem koji bi smrskao svaku drugu lobanju, i još jednom zastenja od bola.

U-Ti, međutim ne pade. Klečao je i klatio glavom s jedne

strane na drugu, očevidno spreman da nastavi borbu čim mu se razide izmaglica ispred očiju.

Naravno, Tabasko Pit mu neće dati takvu priliku. Izmaknuvši se, plavokosi Amerikanac steže zube, unoseći svu snagu u udarac nogom koji će definitivno baciti U-Tijevu telesinu na pod.

— Stani, Pite!

Tabasko spusti nogu i razočaran ga pogleda.

— Prokletstvo, ortak... a tako mi se lepo namestio!

— Da slomiš nogu, je li? Strpi se malo, on nam je još potreban!

— Ova gomila sala? Čoveče, zašto bi nam on bio potreban?

Lesli je, međutim, gledao u Ineija koji se još uvek bez uspeha borio sa vakizašijem zarivenim kroz desnu podlakticu u zid.

Japanac shvati da mu je napor uzaludan i rezignirano ih pogleda. Usne mu se pomeriše, ali preko njih ne pređe nikakav glas.

— Gospodaru Inei — svečano reče američki nindža — zabava je završena. Došlo je vreme za plaćanje računa!

— Plaćanje? — Ineijev glas je podrhtavao dok je pogledom prelazio po svojoj fantastičnoj zbirci. — Sve ovo je sad tvoje, po pravu pobjednika. Šta još hoćeš od mene?

— Ne idi tamo, Sumiko — dobaci nindža preko ramena. Devojka je krenula prema susjednoj prostoriji, ali se zaustavi i upitno ga pogleda.

Ineijevo lice dobi pepeljastu boju.

— Ti... — reče jedva čujnim glasom. — Ti ne bi...?

Lesli se hladno nasmeja.

— A zašto ne bih, gospodaru Inei? Ko će da me spreči?

— Ne... ti ne shvataš... ja

ne... Čekaj! Doznaćeš... reći ću ti sve što želiš!

— U to ni najmanje ne sumnjam, gospodaru Inei! Reći ćeš mi i mnogo više od toga!

Tabasko Pit zavrte glavom.

— Da li će neko i meni objasniti šta se ovde, do đavola, događa?

— Pređi u susjednu prostoriju i pogledaj — reče Lesli. Pogledom je i dalje fiksirao Ineijevo lice.

Ovaj samo obližnu usne. Drh tao je čitavim telom, a kolena su odbijala da nose težinu njegovog tela. Možda bi se čak i srozao niz zid da ga nije držao vakizaši zariven u zid.

Tabasko Pit vrati se nekoliko minuta kasnije, bledeg i zelenog lica. Buljio je u Ineija, a prsti na rukama grčili su mu se kao kandže.

— Ti! — reče prigušenim glasom. — Ti, čudovište!

— Ne... nisam to ja činio! — zavapi Japanac. — U-Ti! To je njegovo delo!

— I njegova ideja, verovatno? Inei, gadiš mi se!

Sumiko priđe Lesliju i dohva ti ga za mišicu.

— Šta se tamo događalo, Les?
— upita tiho.

— Inei se igrao sa kiselinom. I ljudima. Tamo je čitava izložba eksponata iza staklenih pregrada, devojčice... Galerija ljudskih tela tretiranih kiselinom na razne načine!

— Užasno! Kakav je neljudski um mogao takvo nešto da smisli?

— To nije sve, devojčice... Tamo je i mnogo žena, ali je od svega najstrašnije to što su svi oni bili živi dok ih je U-Ti mučio po Ineijevom naređenju!

— A-ahh! — nasmeja se Tabasko. — Sad shvatam zašto ti je potrebna ta gomila mišića bez mozga!

— Baš tako. U-Ti će učiniti oproštajnu uslugu svom gospo-

daru... pre nego što obojica ostanu tu, kao poslednji eksponati.

Inei počeo da urla. Njegovi vriskovi postajali su sve histeričniji dok je Pit sistematski birao iz njegove kolekcije isključivo predmete najveće vrednosti i najmanje mase.

Čulo se kako urla i kada su Tabasko i devojka izašli na prostor pred kulom i ispunili pluća svežim noćnim vazduhom.

Prostor oko zamka bio je pust; Ineijevi ljudi verovatno su se razbežali po ostrvu kada su shvatili da njihov gospodar gubi odlučnu bitku.

— Gledaj, mala! — uzdahnu Tabasko. — Mesec je crven... baš kao onaj naš, u San Francisku!

Ona se blede osmehnula i pređe rukom preko čela.

— Nešto nije u redu? — blago upita Tabasko Pit.

— Sve je u redu. Jedino...

Jedino me mučj pomisao otkud — Snaga? — začudi se plavo
Lesliju snage da posmatra ono kosi. — Devojko, da ti nešto
što... što se sada dole doga- nisi zaboravila? Lesli Eldridž je
đa? — ninda!

— KRAJ —

Neka zna svako koga bi moglo da se tiče, da je

Novinsko-izdavačko preduzeće
»DEČJE NOVINE«

jedini i ekskluzivni nosilac sledećih **AUTORSKIH** i **LICENCNIH** prava iz svetskog programa **TEENAGE MUTANT NINJA TURTLES — NINJA KORNJAČE:**

1. **TELEVIZIJSKA PRAVA** za 65 epizoda serije crtanih filmova za teritoriju Jugoslavije.
2. **VIDEO PRAVA** za ovu seriju za teritoriju Jugoslavije.
3. **MERČENDAJZING PRAVA** (grafička i industrijska eksploatacija likova i imena) za teritoriju Jugoslavije.
4. **GENERALNI DISTRIBUTER ORIGINALNIH IGRAČAKA** za teritoriju Jugoslavije, jednog od najvećih svet-skih proizvođača igračaka **PLAYMATES** iz Sjedinjenih Američkih Država.

Pozivamo sva preduzeća, privatne firme i pojedince koji su zainteresovani za dobar posao na korektnu poslovnu saradnju.

VAŠA GREŠKA JE NAŠ POSLOVNI PROMAŠAJ!

KORAČAJTE SA NAMA... U BUDUĆNOST

Kontakti:

NIP »DEČJE NOVINE«

Attn: Zoran PROKIĆ

32300 G. Milanovac

Tel. 032/714-974

Fax: 032/711-248

NIP »DEČJE NOVINE«

Poslovno-informativni

Centar, 11000 Beograd

Generala Ždanova 28/VI

Tel. 011/341-922

Fax: 011/342-010

SPORT

MONTEX

Gornji Milanovac

Telefoni: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

SPECIJALIZOVAN PROIZVOĐAČ SPORTSKE OPREME
ZA SVE BORILAČKE VEŠTINE

Narudžbenica na 96. strani

